

ВІСНИК

THE CALL

ВІСНИК I. Ч. I.

СІЧЕНЬ

1935

JANUARY

VOL. I. No. 1.

З М І С Т :

Від Редакції	3.	У Справі Мондерського Збіжового Страйку	19.
Заклик до Українського Робітника (Ред. Стаття)	5.	СССР Радіо-Станція Доносить, що: 20.	
Як "Українськ" Большевики Плану- ють Завоювати Канаду для Москви. (Стаття в англійській мові, перебрана з "Кенейдїен Спектейтор").	8.	"Дай Вам Боже Щасливе Пануван- ня" — Або Брак Виховання в Нашого Народу	21.
Трагічна Картина (Образ) Наслідків Голоду на Сх. Україні	10.	Спостереження й Комент	22.
Остання Жертва	10.	Про Судову Справу п. Ст. Васкана Проти Большевиків	23.
Котюзі — по Заслузі	10.	З Книги Життя	23.
Два Моменти	11.	До Боротьби за Душу Української Дитини	23.
Встань	12.	Чи Ви Знаєте, що:	24.
Диктатор	12.	Союз Польщі з Москвою	24.
Український Брате — Робітнику ..	13.	Кошт Скорой Ізди	28.
Український Народ	14.	Фрагменти з Української Літерату- ри	29.
Фільми з Нашого Життя	16.	Під Московським Режимом: (3 Перегляду Преси)	30.
М. Лучкович чи Дж. С. МакКалум?	17.		
Весела Сторінка	18.		

TO OUR READERS:

We Strongly Recommend Firms that Advertise in This
Magazine.

“К Л И Ч”

Журнал-Місячник

Видас, Видавничча Свідка “Клича”.

10620—98 Street Едмонтон, Альберта, Канада.

А. Г. ГЛИНКА і ВАСИЛЬ ДОРОШ (Спів-видавці).

А. Г. ГЛИНКА, Редактор.

Телефон Редакції 27343

Перелік \$2.00 річно, \$1.00 нарічно, поодиноке число 20цт.

Редакція за оголошення: не відмовляє.

THE CALL

PUBLISHED MONTHLY BY:

THE CALL PUBLISHERS

10620 - 98th Street, Edmonton, Alberta, Canada.

A. H. HLYNKA & WASYL DOROSH, Co-Publishers.

A. H. HLYNKA, Editor.

Residence Phone 27343

Subscription \$2.00 per year, \$1.00 per half year, Single copy 20c.

Advertising Rates Furnished on Application.

Адрес:

THE CALL

10620—98th Street

EDMONTON ALBERTA

Ілюструє:

Л. Д. СНАЙЧУК,

Артист-Маляр.

Edmonton Alberta

Друкую:

ДРУКАРНЯ ІВАНА СОЛЯНИНА
ALBERTA PRINTING CO.

10326 - 96th Street

Edmonton Alberta

Найбільша Українська Книгарня в Канаді

Тут маєш на увазі: Наукові книжки, Українське листівництво, Шкільні і вишні книжки, Банки, і Книжки, історії, і Повісті, і Оповідання, і Поеми, і Статті, і Книжкові Календарі, Церковні Книжки, Драматичні твори, Музичні ноты, Народні і святі збірки.

ВЕЛИКИЙ ВИБІР МУЗИЧНИХ ІНСТРУМЕНТІВ

Скрипки, Гітари, Мандоліни, і всі збірники до них, Радія і Грамфони, Рекорди в різних мовах. — Скали Големіков і Буксери. Ваони, Нотки, і Канва до вишивання. Англійські Шкільні книжки і дитячі дрібери. — і Парфони медичні.

Направляємо, Грамфони. — і Робимо Гумори і Печатки.

Казані і Каталоги.

АДРЕСА:

Ukrainian Book Store

110348-1101st Street, Edmonton, Alta.

М. РОМАНЮК

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК

І НОТАР

Телефон 266229

204 McLeod Bldg., Edmonton, Alberta

Telephone 25354

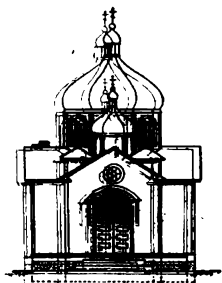
W. H. MASOUD, B.Acc.

Public Accountant

1107 C.P.B. Building,

Edmonton, Alberta.

Будуйте Красці Будинки

ПРИЄМО ПЛАНИ І ПРИГОТОВ-
ЛЯЄМО СПЕЦІАЛІЗАЦІЇ

Wasył Dorosh

110346-47th Street, Edmonton, Alta.

Marvie, Dury & Yanda

АДВОКАТИ І НОТАРИ

202 Bank of Toronto Building
EDMONTON ALBERTA

Можемо писати до нас по українськи.

Say Merry Christmas
with flowers

FROM

The Edmonton Flower Shop

110223 JASPER AVENUE

21739

PHONE

21739

T. CHRISTENSEN

СЕРВІСНАСТ-ГОДИНИНАР

НОТАР і РЕДАКТОР

110241-1101st Street, Edmonton, Alta.

ВІД РЕДАКЦІЇ

ВІСНИК.

Ця сторінка 1935 року приєднується до видання "Вісника" як частини містичного під назвою "Вісник", що є собою представити політично-економічний і культурно-освітній журнал.

Ціна: 1 Німрол.

Положення і висвітлення цілого журналу "Вісник" є поборювати більшовицько-комуністичні політико-економічні загрози у Канаді, а також: відкрити таке джерело, яке має економічне, українському народові й канадському державі. — Навіть словами, цілою цілюю журналу є ширати український більшовицький загрозливий і канадський умілий. — Тому, що вважаємо більшовицькі найближчі ворогом українського народу в цілій його історії. Адакже, вважаємо, що більшовицькі є найнегіднішими ворогом народу, що парализує український народ, а тим самим економічно і політично українському народі в побудові своєї власної держави. Ті країни, де є свій свій "Вісник" найкраще: це: Голландія, самі про себе. Поза головну лінійку більшовицьку, "Вісник" лише собі вільно руху в висказанні своїх політичних і економічних суджень, що торкаються українського й канадського життя й тієї.

Тепер Час Найближчий Світлий Німролний Нріз.

Видання "Вісника" є унікальним свідоцтвом теперішнього економічного положення українського народу в Канаді, як такою цілою українського народу та загального світового світу "ВК" є такою свідоцтвом, що теперішній час є найкращим для запланування будучого преси, та, що теперішній економічний криза запланування майже кожній українській людині, без огляду на запланування професії її. Адакже, "ВК" є свідоцтвом, що теперішній український загрозливий знаходиться у крайньому браку найближчих економічних до життя, що в цей час увага загрозливий є найбільш пригноблена до економічних проблем, котрі є фундаментальними життєвими економічними, та, що в цей час кожній нерівності народу є найближчим до крайності. — Однак, "ВК" вибрав цей час для запланування нової журналу в Канаді. — Чому?

Тому, що "ВК" є такою свідоцтвом, що теперішній український народ стоїть в економічній пастці, як економічна криза, що

перед цілою українською нацією стоїть питання життя або смерті; що тут ідеальне про політичне свого критичного й може невідрадити положення, але тут розходиться про продовження життя цілої української нації. Видання "Вісника" є свідоцтвом, що воно починає видавати журналу, учас, коли ціла українська нація є поневоленою, є опраблена, пограбована, виснажена й переслідувана; тоді, коли сотні тисяч українського народу гітти і карються пограбовані; коли мільони невинних дітей і батьків гітти в агонії страшний голодний смерті на родючій багатій, але опрабленій українській землі. Коли ворог московський відібрав усіх від українського народу, зробив його жорстокою. Коли грабують українські діти стяти виконати ворогами на яничарів, на зрадників свого народу. Коли прадамо історію українську землю колати з усіх діями московських агітаторів. Коли ворог-більшовицький шає беззастовно на Морах. Коли раками і рабами невинних українських крові. — Тоді Видання "Вісника" приєднує до видання протибільшовицького журналу.

Видання "Вісника" має на увазі, таке: те, що цей час економічної кризи найбільше інформативний: більшовицький, що велике число українських робітників і фермерів падає жертвою більшовицької бреші, більшовицької зради трудового народу; що, конечно, є виразніше підняти й відрадити країну від більшовицького "ВК" вважає, що нескороно є чекати на краді часу, бо кожна наступача хвиля може ризикати будувати домі українського народу.

Час Світлий Найближчий Німролний.

Говорити про світову економічну кризу, сама тут запланування, що в цей момент крайнє загострене є і політичне світове положення, що представляє більшу вагу, для українського народу, чим економічне. Нараз тепер існує між всіма народами це невідрадне політичне світове положення, котра є тією запланування з ходом економічних подій і котра кожною хвилиною може сприяти до нової світової запланування. Тому кожна нація повинна стегати за найближчим духово-політичним й економічним настроєм. Одночасно логічно є сподіватися, що український народ також знайдеться в виборі найближчим, що тепер, більшовицькою економічною виволити український народ і створити українську державу. Відповідно україн-

амі політичні чинники критично вважать
йому політичну ситуацію її відповідно при-
готовляються.

До складу всіх визвольних чинників
наш журнал "Клин" має на меті припинитись
до поборова (большевизму) в Канаді в
рамках своєї можливості.

Дотеперішня Протибольшевизму Праця У- країнських Організацій у Канаді.

Видаництво "Клина" належно оцінює
дотеперішню протибольшевизму працю у-
країнських організацій у Канаді й думає,
що завданням історії буде осудити її після
своєї мрії. "Клин" не має найменшої
критики проти тих, що заводили й заво-
дять боротьбу з большевизмом. "Клин" не
опрокидує жадної праці жадної українськи-
ми організаціями. — Однак вважаємо, що
конечним є скріпити протибольшевизмий
фронт і тим пристішити мінаць больше-
визмові поміж українським загалом у Ка-
наді.

"Клин" Ніс Вис Приточований.

Висе тесар, Видаництво "Клина" знає,
що стрітяться до всякою опозицією, опера-
женнями, інтригами, провокаціями зо
остороги вгороти української справи, боль-
шевизмів. Але "Клин" є уловні на все припо-
тований. ВК знає, що в інтерв'ї вгороти
нищити український народ, все й вводи, а
одиноким дорожкою українського народу щоб
спастися себе від загибелі є боротьба з во-
ротою.

Становище "Клина" Відносно Всіх Україн- ських Організацій і Людей Віднож Поступів.

Найвищою ціллю цього журналу є
укопленням спільний фронт проти боль-
шевизму. "Клин" настоює, що на гонці про-
тибольшевизму українці всіх поступів не
повинні різнитися, бо немає українця не-
большевизма, щоб не хотів знищити больше-
визму. Вважаємо, що немає найменшої

потреби українським часописам перешре-
шуватися на цій гонці. Становище "Клина"
до всіх українських організацій і преси є
однакове. Однак, в українському випадкові
відношення "Клина" до різних організацій
буде унрав таке саме як іх до "Клина".

Якщо кожен українець оставитиме за-
сильну українську справу вище чим інші
підприємні справи, то певна річ, що тоді во-
роти на наших землях не стане.

Під Малу Допикуванам.

Як вже сказано вище, найголовнішою
ціллю "Клина" є укрупнення спільний
фронт проти большевизму—комунізму. От-
же, міститимемо насійні відповідний мате-
ріал усіх дописуванів без різниці їхньої ор-
ганізаційної приналежності, так довго, як
у допису чи статті не буде нікого проти
будучкості української організації. "Клин"
рішує не буде мати місця для жадних по-
лемік між українськими організаціями чи
особами. Редакція "Клина" буде вляна
намі дописуванам, якщо кожен буде придар-
жуватись тільки правилам. Статті й дописи
мусять бути короткі й рішучі. В праві над-
виши матеріал, відповідний матеріал
буде поміщений коротше а менше важний
міститиметься в чергових числах.

Редакція "Клина" хоч зауважити щоб
дописувані вважали цей журнал, як серед-
ник для поборова (большевизму) и щоб
припинились до підкасування його на найви-
щий рівень, так, щоб він міг робити коротку
роботу.

Редакція "Клина" задрасється в про-
ханні до Шановних Читачів пересилати їй
різні важні матеріали протибольшевизмско
змісту. "ВК" рунає за задранням в сен-
сності тих рішень, які часами можуть посто-
дити ласкою українцям чи українцям. Кон-
фідентіальні інформації і документи прасую
безпечно пересилати Редакції "Клина".

Різні короткі матеріали будемо пере-
бирати з всіх української і світової преси.

(Далі буде).

Заклик до Українського Робітника

(голос, що втіяв під більшовицьким впливом)

УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИКУ!

Тобі до кривавих тьманих найгірших шіле Тобіє життя, бо над Тобією протять кривавий чобіт моголи, ляха, румуни й чорні! Ти хоч пам'ятав рідину-правдину замало осяго, щоб зробиши мішале для свороти, — але моголи-більшовики й тут зявляють Тобіє осяго згонинною рукою, та при помочі комуністичним доктрині, обхопив Тобіє нанає моральної осягопучі і старастися змилити Тобіє, для своїх інтересів, для своїх асоцістичних цілей. Цей відвідиний історичний варіет українського народу замале української крові й дашає на-мисастися жити коштом Тобієм — та й буде життя, помі Тим не відірваши його, як ту па-дому від своїх прудей, помі вчому осяго не пирівніши своїх кривав в отрую для нанає!

Так, Тобіє шоловане життя заставляє Тобіє боротися, примушує Тобіє шумати на-ходу зо своїх невідрадністю погонення, бо інакше Тим втисавби жертвою погонної во-чої тінні. Тим надалаши на віді бони, бо шумавши виходу від невідрадності темет, що давають Тобіє й дружалю друля Тобіє за порянку, щоб задушити. Тим примушений шумати ко-ріння своїх ляха, своїх поря, бо Тим ладина й хочаш жити. — Та нули не пусташа— яке надраша об мур. — Даж Тобіє вниде? — Моголиві самий пингави себе щодня:

Тобіє осягоно, що Тобіє ляха лемати у моголому поновленню Тобіє, що сама осягова пінгати Тобіє, а ніщо інше. Так, — але ж то неже Тобіє це? — Неже Тобіє це варіет української нації, варіет української крові; неже Тобіє це той, що панує над Тобієм на-родом, що панує на Тобіє звали — той, щоє причиною Тобієго поря, Тобієго ляха; на-же це Тобіє той, що справив Тобіє й пустив Тобіє в жабрані, пустив цілу Тобіє націю в жабрані! Він, неже Тобіє, що як "Тим" зміняви осягому, устрій у віді державак, то аж толі зомивав, як у раю. Пам'ятай, це він, що ставити цей обьявек на Тобіє, хоче Тобієм русами драти прани! — А Тим — що? Чи наслідіт винувавниши те, що він навує Тобіє!

Як довго будеш слугувати його навує? Як довго будеш вірити їм нагам, рати-ше нім світлім дратом; як довго нормитимеша пому, що панує над Тобієм народом, що па-нує на Тобіє історичний звали; як поставив свої завадання змилити Тобіє, стерти цілу українську раду з лиця звали; як довго будеш Тим відомовляти навіть виходити своїх братів, рідних своїх, — так, що разом із Тобією зомовани вікном? Як довго будеш Тим йти вугорен своїм законом життя — закону Шоловінському, політичному, економічному? Як довго будеш Тим йти вугорен лемому української крові, вугорен історичної волі Тобієго народу? Сказавши!

Чи справді Тим не бачиш криваві картини на життя й на смерті Тобієго на-роду, Тобіє ріди — з варіетом-моголом — де український народ ругується, бо хоче жити — ругується, щоб не втисави жертвою нага? — А Тим, осягомо чи невідомо, помі-гавши йому ругується Жиріну, помігавши варіетам й його моголомак зваріак, в його дімкомак шави!

Заставляти! Розуміти іде раю, чи не помігавши! Тобієж протять Тобіє брати, Тобіє протять цілий український народ!

Пам'ятай, що з варіетичним діді Тобієго народу варіетична Тобіє вниде! Діди Жиріни це ніщо інше, як осягова доен віді членів українського народу.

Зрозумій, що доені осягоїти наводі, відірвали від Тобіє, як членів української нації, майже год! Звай, що виводили Тобіє чумі на свій лад! Вони старастися змилити Тобіє, щоб осягои моголи Тобіє змилити протин українського народу, щоб моголи змилити Тобіє, як зваріак, для осягоїти своїх цілей, — з приймавши, щоб Тим не міг осягоїти з себе варіетичного крива. Та, чи є в Тобіє осягоїти порястни, щоб усягати за своїм? Чи є в Тобіє осягоїти віквані, щоб дати виход навіть цілому осяго, як вимагатице цього порябля Тобіє й Тобієго народу?

Не допустити до тілі осягоїти зроби Тобієго Шолома, нещастямо, поновлення, покривданого народу! Чужі справді Тим ридати його криваво? Чи справді Тим погов історичний ту осягои крива... чува, крива осяго, бо протять за волю цілого українського на-роду? Чи справді нікого для Тобіє воля не значить? Чи може Тим дати волю виходу-вати Моголі, дати бути їм рабом? Чи так осягоїти Тобіє, щоб усе жтоє панував над

Тобого? — Чому? — Де твій закон? Та чи справді досьогодні Ти не бачиш того значущу, що допущається ворог Тобого... і Твоїм народом? Скажешми!

Тобі закликає найбільшій історичний ворог українського народу, ворог українського організму, ворог української крові! Закликає Тобі фальшивими підступними кличками, брехнями. — Напрямляє: поверне завіди Тобі про мир, коли сам озброївся від ніг до голови — мав: Тобі братерством, коли сам брутально нищив утік, нищив Тобі — гуманістю, коли в самому не лишеною криміні: її—спілітотом, коли вічно все прабив і прабити тілми для себе одного.

Червоний замасований москаль, ніби спінував: (на словах) українському робітничові, українському селянинові. Робив він це тому, бо знав слабу сторону українського народу, він знав, що війнами паншавному бідному народові найскорше заплотить кліні: матеріальні (ніби поміч трудові: класі). Завоював він український народ, українську правдну рідну землю, отравив він від нас все, що мав український народ і пустив нас жебраними.

Застанови! Прейди цілу історію людства, а не найдеш подібного прикладу, де б використовував паншавний народ паншавному над ним ворогові, так, як це роблять наші нещасливі большевини. Не знайдеш більше: прагінного, більш болючого обману, більше: прагінної нартили!

Пам'ятай, що незадовго буде заплізно для Твогого звороту! А навіть, якщо Ти б вибрав: дати: йти з ворогом, то запам'ятай, що не сирнешся від руки свогого народу, а почитуєш перед ним. — Вина застане Тобі!

Знай, що українська кров і все, що Ти одичиє: від українського народу, за-протестує у Тобі проти Твоїх підлик діл і опинишся в тіх самій позиції, що опинився Жиливий, Сирини, Іриан, Симбай! Вони йшли ваупереч природнього поклику української крові, свогого пулюю життя, але заплотили і наслідком боротьби: національного добули в них у нутрі, вони опинилися у колізі з ворогом, що остаточно закінчилося смертю для них. Іриан одиниий зо згаданіх, що ще остався живим у тюрмі, але й його певне вже: можна занести до мертвих, бо москалі й з ним незадовго справляться й скажуть, що полонив: самосвідство. Що ж? — Моне хто поїде доплідкувати? — Ні, не поїде, на тім і опинишся!

І так мовен інаший, що використовується ворогові, відомо чи невідомо, скорше чи пініше, діде до того самого берега, нуди: дійшли вище: згадані. Проти законів вічності не: підеш!

Якщо вирішавш ів плібині свогого аства, свогого сумління, зрозуміння, — якщо буваш отвертим і ширим ів: особе, — якщо застанавшся над собою, над українським народом, — якщо застанавшся надо всім—то прийдеш до заклочення, що в житті, а щось: плібіше, щось: осплібіше, щось: цінніше: поза: межами матеріальних речей. В Тобі віднайдується дужові цінності, дужові святості. В Тобі знайдеться ще бодей іскорка гордості національної. Ти опитавш себе: "Хто з: москаль, щоб він обіцяв Тобі щобудь?" Ти загордий: нападок лицарського українського племені, щоб Ти днівсь: на підступі: обіцання: ворогів: своїх.

Не дивен на большевинник проводарів, тих, що ради кодиного проща, ради манії: аспіші, манії: величності, готові рідну маму продати! Не дився на тих, що піддо використовуються ворогові! Що дави вони українському робітничові: за посліднік нілшанидцять: ренів, чи помічлі йому? Обчили свої: норкості: з: большевинаму, обясли свої: булунні: виглади. Твої дорож: не з: большевинами, а з: своїм власним народом, що разом ів: Тобого знаходиться в: тюрмі, і разом з: Тобого мушту: стати: війсьним, гордим, сильним!

Встані! Не давай дурити ти обманувати грушамі на: вербик. Виреш: з: своєї пригнобленої істоти, те, що часом мушту: Тобі, що перестерігаш, щоб Ти покинув: ворога, а вернувся до: своїх! Збудь хоч: трохи: національної гордості: в: собі! Не: чаша: мовноско-аїлшамі: отруї: мене: парасильні: уцери.

Чи не знаєш нічого для Тобі? Ти, що згинули за Україну, за волю, за честь, за все рідне, за все своє? Ти що вірив, що за український народ варто дати: життя. Тобі: мене: лж, мовили: забути: її! Але: чимго Ти зробиш: не: одиш. — Ні, Ти не забудеш. Ти хоч: можливо: бідний, твоя змученість від: праці і: неволі, але в: Тобі: можливо: під: твое бідною обдертою: свитиною: а: благородна: лицарська: душа, благородне: серце, глибокі: зрозуміння і: ширість, що застане: Тобі: направити: Твою: пам'ять.

Розваж, а побачиш, що хоч дійсно обставини гнітять Тебе, бо система в цілому світі потребує повної реконструкції, то однак не знайдеш причини на те, чому Ти мав би бути поневолений, чому Ти мав би бути вживаний, як знаряддя в кожній державі для виборення прав для всіх народів. І це саме в той час, коли Москва гострить зуби на завоювання нових імперій. Нехай вона здобуває сама собі те, що треба їй, або дістане ту заплату, що її заслуговує собі. Але — чому саме Ти маєш відбирати за неї палюгове по голові та криміналом?

Чи все Ти мусиш іти в хвіст за другими? Чи все Ти маєш захоплюватись чужими доктринами? Чи все Ти мусиш бути наймитом, рабом, одуреним? Чи все Ти мусиш боротись за інтереси других, лиш не за свої? Чому? Застановись над своєю ролею, що Ти сповниєш щодня! Будь чесний з собою і супроти раси своєї!

Приглянься, що діється в Україні! — Преса в московських руках. Ти не можеш знайти одного числа української преси, що вільно виходила б і могла давати світу про правдиве життя українського народу. В московській і жидівській пресі, що виходить там вільно, побачиш зимики осіб, що займають найвищі урядові позиції, але між ними не знайдеш одного обличчя українського — всі як не москалі то жиди. Чому це так? Застановись, Ти ж годен подумати!

Приглянься новинам мілітарного звісту. Там також не знайдеш одного українця, що займав би визначне становище в армії. Ні, не знайдеш! Бо ворожа московська кров не вірять жадному українцеві, без різниці, як він не заслужувався б чужим. Москаль не вірить навіть мертвому українцеві не-то щоб лише збільшевишеному. Він боїться, щоб цей большевик, українського походження, не обернув свого гвєра на кого слід. І ту не помиляється він. Сьогодні тисячі українських робітників, навіть тих, що ще стоять в рядах московського большевизму можуть за найменшою іскоркою зриву розбити Москву на порох, за так великий обман. Ти ж бачиш ясно, що армія на українській землі в руках москалів, а не в руках українців. Там українець не має нічого до сказання, він має бути толубом, а думають за нього москалі й жиди. Українець не має вибору, хіба що слухати наказу.

Переглянь новинки маринарки, а не знайдеш і там одного українця, щоб де фігурував.

Приглянься новинам авіації, і тут не знайдеш одного українця, щоб займав визначну відповідальну позицію. Це власне тому, що Москва знає, що авіаційна сила майже рішати наступну війну, тому вона боїться, що в українцеві може збудитися, може вибухнути той гнів, що вибухає вильканом і може змести з лиця української землі огидне прокляте московське творіння. Українці пісали б їх там, де їм належить бути! Тепер вже від кожного свідомого українця несе бурею пімсти в сторону московських зрадників і набірає вона більшого розгону більшої сили з кожним днем.

Приглянься літературному полю, і тут також знайдеш, що над кожним українським писателем грозить московська рука. Якщо будеш писати так, як диктує Тобі Твій розум, як диктує Тобі Твоє життя, як вимагають інтереси Твого народу, то москаль зробить кінець Твоєму писанню так, як це зробив з Хвильовим і з Ірчаном. Український письменник не сміє писати те, що він думає, але мусить писати те, що москаль каже. І тому українець не може досягнути тієї ступеня, що могла б для речників інших рас. А в цих власних можливостях лежить ключ дійсної творчости. Цебо тільки на безграничному полі можна віднайти те величаве. Та меч московського грабінника, що хижо чатує над головою кожного українця, що не pozwoliть йому ніколи відійти від московської лінії. Спротивився — не послухав червоного "указу" — Ти "неблагонадійний". Тоді Тебе окидає "самовільство" з руки "ОГПУ"! Скажи враже, як пан каже!

Завелъ большевики на Україні "пролетарську робітничу владу". Чи так уявляв Ти собі робітничу владу? Чи думав Ти, що першим завданням "робітничої влади" буде нищити український народ, — той віками нищений, неволею виснажений, дощенту ограблений Твій рідний народ, — а з польською буржуазією підписувати різні пакти неаграсії? Чи думав Ти, що першим ступнем московського червоного ката буде планове вимордування голодом мільйонів Твоїєї родини того безвинного безборончого селянина?

Чи не сама Москва доказала, що не хто інший, але власне вона сама — це найбільший ворог трудового покровидженого народу? Таке вона так підлю й так ганебно, так планово винищує його, що немає у світі прикладу гіршого, підлішого більше варварського дикуна, як Москва.

Український народ бореться за свою волю, бо мусить боротися. У противному разі він мусів би згинуть в користь Москви. Український народ мусить прогнати зайців із своїх земель, чи подобається кому чи ні. Москваля окупанта нашої землі вже жде заплаता від українського народу! День помсти наспів! Розкований раб уже грає на розрахунок! Ціла українська нація відроджується. Перемога мусить бути по стороні українського народу! Вістря сурової судоби, ще раз обернеться проти московських катів! Де, український робітнику, твоя позиція? Чи рішив Ти стати проти свого власного народу чи проти ворога? Здається, що немає народу на світі, що йому треба було о давати таке дивне питання. Але дійсність трагічного стану спонукає до цього. Чи без сумніву без вагань станеш Ти в московські ряди проти українського народу? Чи підеш, з другими українськими робітниками та селянами цілою лавою у кривавий бій, щоб "бути хазяїном домовитим у своїй хаті на своїм полі", бо "у своїй хаті—своя правда і сила і воля"!...

Як "Українські" Большевики Планують Завоювати Канаду Для Москви

Пониже подаємо точний передрук допису, в англійській мові, що появився в "Канейдїєн Спектейтор" із 22. листопада, 1934 р. Згаданий часопис є загальним канадйським часописом, що виходить у Вінніпегу. Подаємо цей допис в англійській мові тому, щоб він не стратив своєї оригінальної вартости. "Клич" поручає кожному українцеві уважно перечитати цей допис і застановитись над групами дїтвацькими планами "українських" большевиків. Чи ж справді вони думають, що англійський робітник помагав би їм знищити Канаду в користь Москви? В кожного англійця й канадійця є більше свідомости й гордості в черевіку, як у тих наймицьких делегатів.

Цікаво завважити, як автор цього допису дивиться на цей комуністичний рух в Канаді. Він отверто говорить, що комунізм опирається на "форинерський" елемент.

Більше чим певно, що деяких заагітованих українських робітників намовлять московські агенти й ті запробують своїх сил, а канадйські власті машинними скорострілами винищать їх як мишей.

SABOTEURS IN CONFERENCE by: Spartan

In order to comply with their instructions from Moscow, our friends the Communist Party of Canada have been and still are carrying on their policy of capturing the existing unions of the workers in order to promote industrial difficulty, as the preliminary to a revolution out of which they imagine a dictatorship of the proletariat will emerge in which they will be the dictators.

Realizing the futility, after years of experiment, of making only subatancial progress among the English-speaking work-

ers, they have, of late years concentrated upon the foreign-born, and by skillfully playing upon their emotions they have led many of them to believe that all the ills under which the workers suffer can be removed by these methods:

A good example of the policy we are here discussing is credited in the October issue of the Canadian Unionist, which is the official organ of the "All-Canadian Congress of Labor", where we are told that on the 18th and 19th of August of this year the secretaries of the forty-two branches (in Ontario) of "The Ukrainian Labor-Farmer Temple Association" — ostensibly a provident society of Slavs — held their annual meeting at 300 Bathurst Street, Toronto. Part of the proceedings makes interesting reading, especially to those who are sympathetic to our inflammable friends.

At this meeting it was resolved that in order to enable the Lumber Workers' Industrial Union of Canada, which is one of the subsidiary bodies of the Communist Party of Canada, to obtain control of the lumber camps in northern Ontario, the Canadian Bushmen's Union, which is affiliated with the All-Canadian Congress of Labor, must be broken up.

In order to do this they decided that the Canadian Bushmen's Union's officers were to be stamped as employers' agents. Then — "In case of a strike, we will wait two weeks. Then if the companies reject our demands, trusted members only of the U. L. F. T. A. must be instructed to make every effort to damage properties by breaking up camps, setting fire to them, damaging food for scabs by pouring oil or gasoline on it. After three or four weeks of this, if

the strike still continues, poison must be placed on all food and scabs are to be beaten up".

Delegate Nick Romaniuk, from Nipon, reported that the metal miners were "all ready to go out at a moment's notice" and that they had \$3,000 cash in hand. It was decided that:

"In case the strike starts in the lumber industry before the strike in the mines, the miners are to donate 25 cents per number to L. W. I. U. and then 10 cents per number weekly as long as the strike lasts and until won, and vice versa."

Delegate W. Husulak, of Windsor, recommended that "the miners" local send L. W. I. U. a few cases of dynamite to be used to blow up camps and other buildings in case of a prolonged strike."

This proposal was turned down because, as Delegate Kulik, of Fort William, pointed out:

"It is very easy for L. W. I. U. to obtain as much dynamite as is necessary since each lumber camp keeps a number of cases on hand for blowing up rocks and stumps. But if L. W. I. U. should run short of explosives the miners will be notified."

It was suggested by Delegate Kulik, of Fort William, that "an attempt should be made to organize the freight shed workers in Canada, because in this way delivery of war material can be stopped and in time of strike it will be more difficult for the police to arrive at the scene. Trusted members should take pictures of the inside and outside of each factory and location of machinery, in order that it will be easier to damage same. Each factory is so well constructed and equipped that at a moment's notice the machinery can be fixed up to manufacture munitions."

Delegate Karol Andreyczuk, also of Fort William, said it was about time "that some damage should be done in the Great Lakes Power Company's mill. This company had fired so many of our members that it is our duty to get even. There are many more of our good members and it should be easy... The best way to do it is to damage the electric system."

After the routine business of "reports and resolutions", which disclosed that the membership of the Ukrainian Labor-Farmer Temple Association in Ontario was only 1,554, with total cash in their treasury of \$13,000, the delegates were roused to a high pitch of enthusiasm by speeches which were reported extensively in the minutes, a copy of which was sent to the Canadian propaganda branch of the Red International of Unions at Moscow.

A personal of the minutes shows that Nick Romaniuk and Secretary N. Tofan were the central figures. Here are a few excerpts:

"Mr. Romaniuk informed the meeting that the reason they cannot get more funds from the U.S.A. was because the Communist party has its hands full of strikes and the money is badly needed across the border. It is therefore our duty to speed our preparations for strikes in Canada and, together with the U.S. members, paralyze industry in both countries completely. There is no possibility of a nation-wide revolution, but strikes are the next step to it because workers can be mobilized into our ranks and during strike-time we are experimenting and members are trained for the actual fight against our oppressors in future. Our aim must be, and is, to spread U.S. and Canadian strikes to other cities and then in due time to declare a general walk-out on the whole continent... In order to crush capitalism to its destruction we are determined to build up our organization and with one blow crush them as the Russians did... The solution of this crisis is in civil war... We will get help from our people in Soviet Russia. Our members will go to Russia very soon and they will get full instructions as to what has to be done here in Canada. No matter what the government will do to remedy this situation our aim is to overthrow the government and to establish the Soviet. If we get a firm hold of the present situation we will succeed and this country will become the colony of the Soviet."

Secretary Tofan — "To be successful in any strike organization we must have the support of citizens, and to be successful in revolution we must have a large number of members in telegraph, phone, radio stations, freight sheds, military and naval barracks, and on ships, and then we will be able to paralyze transportation of war materials. In factories we can destroy ammunition-making machinery... Our task must consist in linking up the struggles of the workers on the farms and in the army, and only then will we be able to accomplish our aims and establish the Soviet not only in Canada but throughout the world."

In conclusion, it was decided to hold the next annual meeting of the U.L.F.T.A. secretaries at Hamilton on September 4, 1935. Delegate Mike Zadaczny, of Timmins, remarked:

"I hope that we will meet again next year in Hamilton, unless we are fighting shoulder to shoulder against capitalism behind barricades in the street."

Such talk as the foregoing is not commonly heard at public meetings of these organizations in Canada. It is heard only at the meetings of those who expect to bring Canadian workers, singly or in mass, into collision with the armed forces of the state — to lure them to the shambles.

The system in which the affairs of these organizations in Canada are shrouded attracts the irresponsible section of the labor movement and alien immigrants who are vicariously acquainted with Western civilization through its least important aspects. This minority is not negligible, but it should not be taken at its own valuation. Fortunately for Canada, few workers have any stomach for thuggery as a method of deciding economic and political questions".

КАРТИНА ПОГИБШИХ З ГОЛОДУ ТРУПІВ НА ВУЛИЦЯХ ХАРКОВА

Наталія Лівницька.

ОСТАННЯ ЖЕРТВА

Остання жертва. Вирок ката!
І чин продажної руки
І ще одна трагічна дата
Ввійшла в історії рядки.

Просохла кров, що в день весняний
На брук Паризький потекла.
І там, по той бік, ще кайдани
І зойк голодного села.

А там в однім пекучім слові
Усі чуття дерепелись.

Вже не поможуть ріки крові,
Ні багато зловісний свист.

І ждуть, що знову в день весняний,
Величчя тінь його повстане
Коли черешні зацвітуть,
І поведе в далеку путь.

І затремтить рука злодійська,
Здрігнеться Київська земля
І понесе сто тисяч війська
Під стіни білого Кремля.

(Передрук із Літ. Наук. Віст. 1928 р.)

Мовчати гірше; всі промовчані правди
стають отруйними. Нехай розбивається все,
що в наших правдах розбитися може.

— Ніцше.

КОТЮЗІ — ПО ЗАСЛУЗІ

Вони, — ті червоні кати, що вже 17
літ страшного терору топилися у крові не-
винних жертв нашого народу, — вони до-
котилися до самого краю. Тепер приходить
черга на них самих. Недавно згинув один
із головних розбійників катів, права рука
архангела, Сталіца. Його вбив такий
"свій", також комуніст. Не сталося нічого
нового. Значить старенька наша вчителька
"Історія" не помилилася. Історія Фараонів,
Іванів Грозних і всіх їх подібних крово-
пийців та сама. Пють пиво, що самі його
наварили. Стелять і спатимуть, як собі са-
мі постелили. Сіяли вітер, а збиратимуть
бурю. Вбійство Кірова — це тільки початок
того, що починається такий в нутрі боль-
шевицького кодла. Дарма, що Сталін на-
казав масові розстріли. Одні розстріли по-
тягнуть за собою другі. Акція потягне про-
тиакцію. Розстріли потягнуть реакцію у-
ряду, а реакція стягне на себе гнів і жадобу
помсти розячених мас. Що скорше то кра-
ще. — Катюзі по заслузі!

У своїй хаті своя правда і сила і воля.—
Шевченко.

ДВА МОМЕНТИ

Життя культурних народів знає неперечислиме число великих історичних моментів, що з ходом часу переходять майже в забуття. — Але історія народів рівно ж знає декілька найбільших моментів, що хвилюю губляться в сірій минувшині та відтак повертають назад і знову стають частиною актуального життя. — Є ще декілька моментів, котрі є кульмаційним виявом історичної волі народів, що скорше чи пізніше тріумфально кінчать свою ролю у користь своєї основної ідеї.

До цих помідних належать історичні моменти української історії із послідніх українських визвольних змагань: 1. листопад 1918 р. й 22 січень 1919 р. Події 1. листопаду й акт 22 січня є якраз тими незрівнаними моментами, що вслід доганяють життя українського народу й замість губитись у минувшині стають чимраз більш зрозумілими, виразнішими, великими вчителями, мстниками, що з великими завзяттям женуть цілий український народ до боротьби з окупантами української землі. Листопадові події й акт 22 січня, хоч не принесли перманентної волі українському народові, вивели його на правдивий шлях до своєї власної державности, на шлях до вільного життя. Вони поставили кріпку й певну основу майбутньої української держави.

1. ЛИСТОПАД 1918 РОКУ.

Від 1918 р. 1. листопад представляє для українського народу історичне й національне значіння. Він не представляє лише спогаду й шани — він є тим днем, що пригадує і глибоко, вкорінює в нас — бажання волі, необхідність боротьби, значіння рідного війська й державного життя.

Так 1. листопад став одним із найбільших днів в українській історії. Цей день поставив лінію між "рабським вчора", а сьогоднішню боротьбою: 1. листопад почав нову сторінку українського життя; 1. листопад раз-на-все розторожив зрадливий клич ворогів української нації, чужі орієнтації, а створив незломну віру у власні сили; 1. листопад надав вагу оціненню рідного війська; 1. листопад з кожним днем дістає більшого розгону, більшого духа визволення і 1. листопад визволить Українську Націю!

Цей великий мент говорить сам за себе: По сотках років неволі, на західно-українських землях мечем світла заблисла воля для бідного довго-покривдженого та прибитого рабством лицарського українського племені. В цей великий мент викресано з розтороженої, з розбитої української маси, ідеал відбудови своєї власної державности. Зродився знову, в колись лицарської раси, орлений лст державницького думання, державницького діяння, державницького життя, вільного життя. Заблисла одна ціль перед цілим українським народом — вигнати зайців з українських прадідних земель і захити вілним життям.

Кожна українська людина відчує глибину цього моменту, коли застановиться над слогами тих снів, що творили Великий Листопадовий Зрив. Читаємо у споминах, що один старшого віку лицар, до своїх козаків говорив ось так: "Сини мої!" — звернувся він зо слізами до козаків — "я тридцять п'ять літ чекав цього часу, — визволення України почалося. Як доведеться тепер умерти, я вмеру спокійно, бо знаю, що тепер вже ніяка сила не задушить волі нашого народу".

Так сильно вірив великий український батько в ідеал української державности.

А в другім місці знаходимо, як згадує учасник словами: "Ніколи не забуду палкої промови одного з прибувших козаків, який казав, що він і його товариші прийшли віддати своє життя".

І такі спомини творять історію Українського Листопаду. Здається, що немає рівних цінностей в жадного народу, де б так віддано кидали себе великі герої на престіл свого національного визволення. Та коли доповнимо цей образ тим, що наступає пізніше й українська держава паде, то дійсність являється так трагічною й болючою, що спогади 1. листопаду проникають нас жахом і мусимо придушувати їх у своєму серці та білим огнем прагнемо пімститись над нашими ворогами!

Ще раз вернімось до цієї дійсності, що гепер і тяжко вірити в неї! Звернімось ще раз до цього образу, бо так цінним, так дорогим він є для нас! Представмо собі, відчуємо, зрозуміймо значіння цього дня. — Коли підвів український народ свою голову з довгого сну; коли підняв синьо-жовтий прапор; коли скинув вороже ярмо зо змучених спрацьованих українських рук; коли полялася українська кров за власні інтереси; коли Рідна Українська Земля стала нашою власною, а не тюрмою для нас; коли український народ почав слухати одного такту й ціла розбита поневолена маса скоординувала свої стремління й досягнула найвищої ціли, якої культурний народ може досягнути — свою

власну державність, — мати силу й право кермувати власним життям, бо лише державне життя є нормальним життям.

Згадуючи 1. листопад, український народ мусить не забувати про тих, що довели українську державу до впадки, що наново закували, або причинились до закування українського народу в нові кайдани. Він мусить у першій мірі пам'ятати відвічних ворогів України, Москву й Польщу, й готуватись до останньої розправи з ними! — А час той приходить скоро, коли український народ вижене всіх зайд із своєї рідної землі й заживе вільним державним життям! Тоді в честь упавших Листопадових Героїв збудує пам'ятник, на котрому буде гордо маяти Синьо-Жовтий Прапор і на тисячі миль буде грозити пімстою усім історичним ворогам України!

АКТ 22. СІЧНЯ 1919 РОКУ.

День 22. січня 1919 р. — є найбільшим всенародним українським святом — святом цілої української нації, святом всіх дітей України, святом цілої української Землі.

Дня 22. січня 1919 р. на історичній площі Св. Софії у Золотоверхому Києві, при участі соток тисяч народу й Представників усіх частей України торжественно проголошено могутнім українським голосом об'єднання всіх українських земель і створено Одну Соборну Самостійну Суверенну Українську Державу. Український народ, по сотках років неволі й рабства, вперше заманіфестував перед цілим світом свою незломну волю бути вільним.

Акт 22. січня став одним із найбільших документів у цілій українській історії. Цей акт є кульмаційним досягненням українських визвольних змагань у 1917-20 рр. Він ствердив те, за що лилася кров у листопаді. Це було довершення, скрісталізування і оформлення цілого визвольного українського зриву. Цей мент заманіфестував визволення духа української нації, і хоч фізично український народ остався в неволі, він духово визволився 22. січня 1919 р.

Довгі століття неволі не ввіли розшматувати українського національного організму, не ввіли вбити в української нації ідеї спільноти українського народу — не ввіли звихнути Української Соборности. Духова єдність знову проявилася під стягом славно-традиційної української столиці Києва.

Хоч на ділі акт 22. січня був лише формальним проголошенням Соборности Української Держави й хоч він не врятував існування України, він остався дороговказом для цілої української нації, що веде її до боротьби за остаточне визволення. Акт 22. січня є виявом віднайдіння себе — віднайдіння тої золоті нитки, що тягнеться через цілу українську історію і веде український народ — до волі, до державности, до слави, до могутности.

Не забуваймо, що червоний вампір большевик, є найбільшою причиною дальшого поневолення українського народу! Якщо кожна українська людина застановиться над трагічною долею свого народу й своєю власною, і в глибині душі її збудиться лицарський український дух, то навіть на саму згадку вільности свого народу, буде на кожний удар ворога відповідати своїм ударом — на кожне діявольське діло ворога буде відповідати своїм благородним ділом, стаючи в обороні інтересів своєї нації. Сьогодні у нашому Золотоверхому Києві панує кат большевик, пустивши український народ у жебраки. Не може бути багато таких українців, щоб в них не лишилось навіть крихітки національної гордості, навіть крихітки сумління й зрозуміння, щоб відмовились клонити голову перед такою величною Ідеєю, яку голосить акт 22. січня 1919 р. — Ідеєю Самостійної Соборної Української Держави. Шануючи великі національні дні свого народу шануємо й підносимо самі себе. Отож шануймо пам'ять 22. січня 1919 року словами й ділами!

ВСТАНЬ

Замість чуда з неба ждати
Встань, щоб честь народу добувати,
Встань, щоб лютий ворог раз дізнався,
Що хоч він віками збентувався,
Хоч гонив, робив, орав Тобою,
Ти однак покликаний судьбою.
Не в неволі гнити, погирати,
А на землі власній панувати.

(Уривок вірша з "Гайдамаків" — запису, який виходив перед війною в Галичині під редакцією розстріляного большевиками посла Михайла Петрицького).

Ізидор Глинка.

ДИКТАТОР

Залізна рука надомною моя
День у день мені грозить,
Хоть у поті чола працюю я
То все ще не досить:
Ніколи не гнусь в покорі комусь
Без власної мети,
Бо залізна рука надомною моя
Щоб до рабства не довести.

ЦЕ НАЩАДОК ЛИЦАРСЬКОГО ПЛЕМЕНИ.

ЙОГО ПРЕДКИ ВМИРАЛИ ЗА СЛАВУ УКРАЇНИ.

ЙОГО ПРАДИДИ ОБОРОНЯЛИ КУЛЬТУРУ Й ЦИВІЛІЗАЦІЮ УКРАЇНИ Й ЄВРОПИ.

ВІН БУВ ТЯЖКО ПЕРЕСЛІДУВАНИЙ ЦАРСЬКИМ УРЯДОМ.

ВІН НАЙБІЛЬШИЙ ІСТОРИК УКРАЇНИ.

ВІН КОЛИШНІЙ ГОЛОВА УКРАЇНСЬКОГО ПАРЛЯМЕНТУ.

ВІН ОДИН З НАЙБІЛЬШИХ СИНІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

ВІН МУЧЕНИК ЗА СПРАВУ Й НАУКУ УКРАЇНСЬКУ.

ЙОГО ЗАМОРДУВАЛИ ТЯЖКОЮ СМЕРТЮ БОЛЬШЕВИКИ.

УМЕР НА ЗАСЛАННІ, В НЕВОЛІ, У СУТЕРЕНАХ.

НАЙБІЛЬШИЙ СИН НАЙБАГАТШОЇ ЗЕМЛІ УМЕР У ГОЛОДІ.

ЦЕ — МИХАЙЛО ГРУШЕВСЬКИЙ.

Це потомок паявок, що експлуатували Україну.

Його предки відбирали від наших батьків останню нивку землі.

Його предки-зельмани держали ключі від наших святинь.

Його предки були донощиками проти нас.

Його раса не допустила до створення держави нашої.

Його раса вбила вождя Української Республіки.

Його раса оплювала перед світом ім'я Великого Хмельницького.

Його раса є відвічальна за нечувано страшний кривавий терор на Україні.

Його раса вбила, тяжко замордувала застланями, туртурами, голодом не тільки мільйони наших братів і сестер, але й мільйони невинних дітей України.

Його раса зневажила, обезчестила, оплюгавила, опоганила й посоромила МАЄСТАТ УКРАЇНИ.

Це — Григорій Зіновєв (один із бувших членів большевицького уряду).

УКРАЇНСЬКІЯ БРАТЕ — РОБІТНИКУ! По котрій із цих двох сторін станеш Ти? Ставить Тобі це важливе питання Твоя безталанна на четверо розята, Твоя рідна: Мучениця — Мати Україна.

Якщо Ти станеш по стороні ката — то страшна рука закону вічноси Тебе й під землею знайде. Знай, що вирок Страшного Судді вирізьбить на душу Твою грізне Тавро Юди — і Каїна. Воно Тебе немилосердно пектиме. Ти ніде й ніколи від нього не втечеш.

Тож затям собі! Що на пізнє каяття не буде вороття.

Український Народе!

Вже 15 років минає, як червона Москва силою зброї і терором зруйнувала молоду Українську Державу і наново підбила під себе Український Нарід.

Від селян українських одібрала вона землю і насильством позагання їх в нею ж створені колгоспи, де вони — гірше, як колишні кріпаки — працюють під жорстоким доглядом московських чекістів і своїх таки перевернів: яниварів Москви. Працюють у поті чола свого... та не для себе. Бо коли вродить земля наша хліб — відбирають його московські окупанти, лишаючи і то в найліпшому випадку селянинові, як тому арештантові у тюрмі, жebraцький "пайок", якого не вистарчає для забезпечення власних дітей. Та теперішня дійсність є ще гіршою, про що свідчить жахливий голод на Україні, колись "житниці Європи".

Чому так робиться? Бо скасувавши вільну працю і торгівлю, комвлада сама тепер мусить дбати про харчування членів компартії і пролетаріату, що головним чином купиться по містах Московщини. Треба їй також продавати хліб закордон, для здобуття чужої валюти, бо ж власні гроші нічого не варті. Де ж Москві взяти цей хліб, мясо та інші припаси, як передусім не на родючій Україні?! Збирати все це добро за мільйонів окремих вільних господарств було Москві тяжко, то ж для того і закріпачила вона наше селянство в колгоспах і радгоспах, щоб легше було їй грабувати наші народні багатства. Для цієї мети і служить Московщині колективізація. Щоб унешкідливити спротив селянства, компартія нахмисне поділила його на "куркулів", "підкуркулників", "середняків", та "незаможників", нацьковуючи при допомозі терору, шпінства, доносів і провокацій одних проти других, сусіда проти сусіда, батька проти сина. Та ширить Москва серед наших людей взаємне недовір'я, ворожнечу і розбиває єдність не лише українського села, але і селянської родини. Бо у нашому розднанні полягає уся сила Московщини і це вона добре розуміє. Ось так селянство наше, перебуваючи в злиднях і голоді, вимощуючи своїми трупами шляхи України — змушене годувати ненажерливого, споконвічного ворога: дику орду московську і забезпечити Москву червону, так само як колись царську, капіталами.

Не краще і пролетареві українському на Радянщині. Наше робітництво, спантеличене комуністичними брехнями, очікувало допомоги, захисту і добра від червоної Москви, яка обіцяла йому владу і керування на Україні. Московщина захопила на Україні фабрики, заводи і копальні та нашим коштом розбудовує свою власну політичну і господарську силу. Уся перша п'ятирічка була спрямована для скріплення Московщини. До того примусє її друга! То ж і не дивно, що ці п'ятирічки, замість запровадити обіцяний комуністами "рай" на Україні — створили там справжнє пекло на землі: голод, смерть і руїну.

Промисловим виробництвом у нас кермують москалі — хмарою наслані з ворожої півночі — і чужинці, найняті за великі гроші у чужій валюті. А український пролетар, як був при паризмі, так і лишився худобою — чорною дешевою силою, яку компартія використовує. Компартія до шенту виснажує робітництво соцзмаганнями, ударництвом і насильним прикріпленням до виробництва, без огляду на жахливі умови життя і праці. Профсоюзи — замість організувати і захищати інтереси робітників — давно обернено в іграшку Сталіна. Мало того — Москва ще змушує український пролетаріат силою видирати для неї останній хліб від власних братів-селян, руйнувати наше село працею у політвідділах, МТС і т. д. Так між нашими групами працюючими витворюється ненависть і боротьба, яку Московщина зручно використовує у власних інтересах. Обернувши пролетаріат в свого голодного, босого і обідраного раба, компартія продовжує його дурити надіями на "вирішальні" роки п'ятирічок і крашу будучність, якої він ніколи від неї не дочекається. Бо чим далі Москва пануватиме на Україні, тим більша витворюватиметься у нас господарська руїна. Українське робітництво завелось на московському кривизмі так само, як і наше селянство!

Москва ставить собі ціллю не лише господарське використання Українського Народу, але насамперед — і його національно-політичне поневолення. Бо знає, що знищивши нашу національно-державну свідомість, позбавивши нас стремління до власної незалежності — вона цілком легко оберне Україну в погній для своїх імперіалістичних цілей. До цього спрямовані всі зусилля Москви. Як і треба було чекати — лєнінська національна політика оказалась найбільшою і найгіршою московською брехнею. Бо самий Ленін, а з ним і інші головні компартійці без огляду на їх комунізм і інтернаціоналізм — були і є насамперед москалями і московськими імперіалістами. Ім всім ішло і йде насамперед про добро і силу Московщини!

Щоб приспати чуйність Українського Народу та одірвати його від справжніх національних провідників — московський Кремль створив фіктивну "Українську Радянську Республіку" і навіть признав (на папері!) а нею право "добровільно" відділитися від Московщини. Цим досягла Москва того, що лише найбільш свідомі сини України станули до кривавої боротьби з московськими наїздниками. А решта — майже уся українська народня маса, здурніла і запоморочена комуністичною демагогією та обіцянками — стала жертвою пекельної московської провокації. Московщина обдурила і згвалтувала наш легковірний нарід! Бо коли вже було розбито українську національну армію, а ДПУ сотками тисяч порозстрілювало і позисилало на Соловки та інші дикі московські пущі свідомих і активних борців за справжню волю Українського Народу, коли Москва остаточно позабивала нам голову злочинними і підступними базіканнями про "єдність московського і українського пролетаріату" та "спільність" інтернаціональної (а в дійсності — московської!) культури — тоді вона сама пішла у наступ на створену її ж власними руками іграшку — отцю "Українську Радянську Республіку".

Зараз кремлівський кат — Сталін, через свого московського опришника Постишева і наших власних яничарів, веде боротьбу за остаточне знищення всіх національно-політичних прав Українського Народу та його господарських і культурних здобутків. Касуються рештки українських державних, господарських і культурних установ; ліквідовано на Україні округи і створено області, щоб Москва легше могла панувати на наших землях; до ноги винищується українська працююча інтелігенція. А тих українців, що силкуються боротися проти такого лиха — Москва, вірна своїй підлій брехливості і демагогії, проголошує... за контрреволюціонерів, слуг буржуазії і шкідників інтересам працюючих. Все це для одної мети: щоб кинути під ноги московського хижака до решти знесилений Український Нарід. Щоб не лише ограбувати безкарно його матеріальні багатства, але й убити його душу, мозок і серце! Щоб більше на віки не міг він стати на власні ноги і жинити з себе ярмо московської неволі згідно зі засадою, що "України не було, нет і не будет"!... Ціле єство нашого народу здусив брудний скривавлений чобіт Москви!

Навіть українські комуністи, що запродалися Москві з душою й тілом, не в силі вже знести знущань і гноблення московського Кремля. Доказом цього є самогубство українського наркома Миколи Скрипника. Так віддячує Москва своїх вірних слуг... Скрипник не останній!... За ним піде викупляти свою страшну провину перед Українським Народом ще чимало тих, які вірили в можливість братнього співжиття України з московським варваром і в божевільні інтернаціоналістичні вигадки Московщини...

Пролетарю український! Хочеш бути рабським попихачем в руках московської компартії чи пранеш бути справжнім керівником власних фабрик, заводів і копалень у своїй державі? Хочеш жити вільним життям, мати забезпечений матеріальний добробут і культурний розвиток для себе і своїх дітей? То скинь московську полуду з твоїх очей! Вирви з кровю і мясом з власного серця дурман комуністичної брехні про "спільність" твоїх шляхів і інтересів з московським пролетаріатом. Твердо памятай, що Москва від віків була, є і лишисться смертельним ворогом Українського Народу і то без різниці — хто буде там при владі: царі, Керенський, Денікін, Ленін, Сталін, чи инша банда московських імперіалістів. Знай — що лише вільний Український Нарід у своїй державі зможе найкраще забезпечити твої інтереси і твою будучність.

Українські культурні робітники! Хочете вести нарід свій до кращого завтра? Хочете бути вільними творцями його національних, громадських і культурних цінностей? Прагните очистити народню душу від брехливого сміття комуністичної Москви? То ж працюйте для Української Національної Революції! Мобілізуйте свої знання, досвід і зручність для бою з варварським московським хамом. Цим виправдаєте своє історичне призначення і виконаєте обов'язок перед Українською Нацією.

Комуністи українські! Сумління багатьох з вас обтяжено страшними гріхами перед народом! Це ви перші пустили Московщину на наші землі широкими, безкарними шляхами. Але ще не пізно! Ще є час самим вам помстити на ворогові ваші злочини, бо инакше пімста не мине вас. І не змажете свої злочини перед нацією боязливими стрілами проти себе зверненими, а тільки зверненими в злочинний лоб ворога, якому ви досі служили. Вашим обов'язком є зирвати зсердини московську твердиню — компартію. І горе вам, коли до кінця схочете остати московськими рабами і яничарами. Допаде на вас караюча рука Українського Народу й тоді навіть, коли б ви хотіли втекти перед нею, наложивши самі на себе руку: пам'ять ваша, як зрадників, буде проклята на віки вічні!

(Уривок із "У. Н.", Вересень, 1933.)

С. В. І.

ФІЛЬМИ З НАШОГО ЖИТТЯ

Ще Одва Чана Гіркого Поляку

Як нам вже відомо, члени Ліги Народів на своїм черговім засіданні 38-ма голосами проти 5-ох прийняли совітську Імперію разом з її новітнім царем Сталіном у члени Ліги. З цього приводу "матушка" Росія, побідителька "братніх народів", тріюмфально святкувала перемогу своєї гучної дипломатії, бо нарешті, по довгих спробах, таки вдалось московському медведєві всунутись у саме нутро "капіталістичного" гірла!

Та нам Українцям не тріюмфувати з дипломатичних успіхів червоної Москви — нам поспитати б попелом своєї голови й горлати до неба о пімсту! — горлати так, щоб від того крику небо дрожало! — Бо хто ж то такий буде виступати на зборищах Ліги Народів в імені 35 мільйонів українського народу, що вмірає у жорстоких раменах здичавілих азятів? — Жиди! — тов.: Мордохай Фінкільштайн і собрати його! Жиди! — чуєш байдужий Українче?! — Жиди! Що ж ти на це? Жиди, колись підчас панщини, церкви нам наші замикали. Пригадуєш собі великодню пісню, — Іде, їде зельман...? Ми в жидів служили, нами й на нас дороблялись! — Жиди воїли нашого Отамана й обезчестили ймено його благородне! — Жиди будуть заступати нас на міжнародньому форумі!

Сподійся ласки від них нікчемний нащадку — славного козацького племені! — "Гетьмани! Гетьмани! — як би то Ви встали! Заплакали б гірко, бо Ви б не пізнали!..." — Але пощо це? Хіба це щось допоможе?! — Боже добрий, скажи Ти мені, — Де ділася честь і самоповага цього великого й колись — славного народу? Боже, молю Тебе, опамятай це велике скверно землі Твоїєї святої!...

Роля Нікчемного Толуба

Дорогий Читачу, — може Вам і невідомо, що на землях західної України існує "український" більшовицький рух! Так. Як у кожнім краю так і там, Москва старается виховати вірних прихильників для свого червоного госуларства.

На землях західної України наші земляки також "більшествують"! Чому ж би ні? — Коли можна більшествувати нашому "Грицькові" в Канаді, у віддалі п'ять тисяч миль від Москви й мріяти про московський "рай" — то чому не можна би помріяти про той "рай" нашому "Панькові", там

близько під хатою, на присьбі проти сонця, або в затишку на теплій печі? Лише бачите, біда в тім, що великий госулар "тов." Сталін не довіряє нашим хохлам і надає їм своїх "вождів", які сповняють вірно його накази й залюбки провадять наш темний наряд у московсько-жидівське багно національної пропасти.

Ось Вам і ймена тих, які на приказ Москви, ведуть нашого простодушного "Паньку" в "обітовану землю": — Мозес Білер, Лазар Клянг, Естер Зайб, Дудьо Шнайдер, Фріфель Шпіцерман, Мошко Вартеберг! — Що? — що Ви кажете? — не пізнаєте їх? — Встидайтеся, як же так можна! — Це ж всі "свої" й добре нам знакомі, ще й до того, так сказати б, вони представляють провідний мозок "української" (а вже ж! — думаєте може, що жидівської? Ой ні, нема дурних!...) комуністичної партії у "Галиції"! Га? — видно така воля Божа!

Дали жиди Панькові грати ролю глупого толуба й Панько, чуваючи потилицю, грає її Панько, ще малим підбігав за чужим возом, то чому би тепер, на старість, не шкандибати йому за чужими московськими сандями? Звісно ж — навчився й... не може відвикнути!

"Чудернацький Сон"

Памятаю добре, як сьогодні, що діялось це з суботи на неділю. Я "кропнув" собі на вечерю порядну миску пирогів (чіз домплінгс — ая!), напився смачно води; кілька разів відснопив і довго не надумуючись, з тяжко наладованим пирогами животом, положився грішним спати. Моя стара пробувала переконати мене, що пироги не дадуть мені спокійно спати, та я, як "господар дому", буркнув на стару, щоб пильнувала своєю носом, і я скоро заснув.

Нараз сняться мені, що я йду помалу Селкирк вулицю, наче на прохід. Йду, розглядаюся по жидівських крамницях, мовляв, де б що таньше купити. І так повільно, ходю дійшов я аж до "Українського Робітничого Дому". Дивлюся, — Боже! а це що такого?! — Коло "Укр. Роб. Дому" повило людей, поліції та фаєрменів. Огонь, подумав я й приспів свій хід. Прибігаю ближче, глянув й остовпів. Всі вікна й двері повиломлювані й повибивані! А перед будинком, скрізь аж по хідниках валяються, молотами погаратані, кавалки друкарських машин! Буржуазна поліція стоїть сильним

кордоном і старається тримати тисячі розлучених людей, переважно Українців, які з криком на устах: "Лет ас ін, ві вант ту смеш івртінг дер", намагаться проломити поліційний кордон і вдерться ще раз до середини.

Коло мене якраз стояв підросток, із газетами під пахою, що з цікавості розглядався, то на пальці ставав, пробуючи схопити кожний рух. До нього, як до першого під руками звернувся я із запитом: "Що це, революцію большевики вже почали чи що?"

"Революцію? — лайк гел!" відповів він мені. "Хіба ви не знаєте, що тут сталося? — Ю сі...", продовжав дальше мій малий інструктор, користаючи з нагоди, що мав кому розказати. "Це вінніпецькі Українці, числом около сотні, вдерлися сьогодні рано до "Укр. Роб. Дому" й нім московські наймити зрозуміли в чім річ, вони потовкли й погаратали молотами всю друкарську машинерію і повикидали через вікна на двір!

"Як, за що?" спитався я з острахом свогою сусіди.

"За що? — За те", сказав він, "що УР Вісти за цілий час свогою існування нічого більше не писали лиш у: кожному числі плювали й у гидкий спосіб очернювали честь усього Українського Народу. Навіть мертвих не лишали в спокою! Пригадаєте?", спитав хлопчина мене, "що УРВісти писали з приводу жакливіої смерті бл. пам'яті Отамана Петлюри? Або, що УРВісти писали за старенького св'ятця Української Церкви, Митрополита Липківського — хіба ви вже забули? Думаєте, що всі так скоро забувають? Ой, ні! Українці також уміють стати в обороні своєї національної честі! Бачите, — прийшов і для большевиків день обрахунків! Сотня добре зорганізованих українців, яким урвався довго-тривалий терпець, прийшли сьогодні рано гуртом до УРДому й протягом десяткох хвилин, молотами понищили московське гніздо до тла!"

"А поліція?" — спитав я.

"О, вел!" відповів він якось зухвало й здорово чверскнув крізь зуби. — "Ю сі, ті, що робили напад до були досить "смайт". Вони, видно вмовились наперед хто що має робити. Одні з них, як пояснював той грубий "гай" для поліції", показуючи на тов. Шатувльського, що скидав поламани куєні лайнотайпу на купу, "наколи лише вдерлися до середини, поперетинали телефонічні драти, а другі тимчасом гаратали друкарські машини! І нім поліція приїхала, то з них вже ані одного не було..."

Коли я над ранком пробудився, то довго ще лежав у ліжку і роздумував над своїм дивним сном. Та, що це мені грішньому

проти неділі таке сниться? самий не міг зрозуміти. — Де нашим до такого діла?! — ніколи у світі! — подумав я. Нашим хоч кільки на головах теши, то вони нічого не скажуть!..... Про наших хіба в снах таке часами присниться.

М. ЛУЧКОВИЧ ЧИ ДЖ. С. МІКАЛУМ?

На ліберальній конвенції вевревилського округу до федерального парламенту, що відбулася дня 15. грудня 1934, в Ендру, Альберта, вийшов вибраний Дж. С. Мікалум, котрий віримо, буде одинокий сильніший опонент п. Лучковича в наступних домініальних виборах.

П-н Лучкович репрезентував вевревилський округ ув Отаві двома наворотами, значить цілих вісім останніх років і ширший загал е тої опінії, що п. Лучкович повинен бути вибраний знову.

Помінаючи ліберальний сентимент, що існує подекуди, ліберали не мають великої нагоди дістати вевревилського округу, головню тому, що цей "райдинг" є одиноким найбільшим бльоком заселенням українцями в Канаді, й одиноким, що український посол може вийти до домініального парламенту, — а на близько 500,000 українців у Канаді, треба мати хоч одного українського посла в Оттаві — хоч би лише ради самого престижу.

Посол М. Лучкович, перший український посол до Домінії, гідно й солідно репрезентував українців і свій округ. Він не зробив одного промаху, що принесло б українцям будьяку неприємність або некористь. Навпаки, він здобув собі й Українському Народові взагалі, не лише в Канаді, велику шану й повагу.

Хоч трапляються деякі високі амбітні одиниці, що стараються звернути певні малі закиди проти п. Лучковича, ради особистих цілей, то для вияснення цього треба подискути тих критиків, де їх великі подвиги в бористь українського народу, такі щоб аж немож було витримати?!

Куди б хто не говорив, кожен мусить признати, що про українців у Канаді, цілком інакше думають тепер, як перед тим. заки п. Лучкович став вибраним до Оттави!

Чистимо, прасуємо й направляємо
убрання

Wingham Tailors

НОВЕ УБРАННЯ РОБИМО ДО МІРІ
Cor. 97th Street & Jasper Avenue
Edmonton -:-: Alberta
Ф. ПРОНЮК, Власник.

ВЕСЕЛА СТОРІНКА

В політичній дискусії між студентом і робітником, студент поспитав робітника:

— Чи ви є демократ?"

Робітник (серйозно): "Певно, що демократ, коли кожен по мені їздить." — А.

По п'ять годинний промові непрактичного молодого адвоката до "джурі" (лава за-присяжних), всі були в такому настрою, що готові були злинувати цього адвоката. Його опонент, старий ветеран суду, устав і легко всміхнувся до судді й "джурі" й сказав:

"Ваше Величність, я буду наслідувати приміру мого молодого опонента, котрий щойно скінчив і віддам справу в Ваші руки без жадного аргументу." — Монтреал Стар.

Жінка: "Завтра десять років нашого подружжя, мій дорогий. Чи забити індика?"

Муж: "Ні, нехай жіє — він не мав нічого до діла з нашим подружжям." — Ютаг Гамбаг.

"Котрі є найкращі десять років у жіночій життю?"

"Між 28 а 30!" — Джадж.

Шкотляндець (скачман) ховаючи горівку за піяно: "Вуста, що доторкаються оргліки ніколи не будуть доторкатись моїх уст." — Корнал Відов.

Трьох їх — лікар, архітект і большевик аргументували про себе, й кожний з них доказував, що його професія є найстарша й найкорисніша.

Лікар сказав: "Коли на Адамові переведено операцію, щоб взяти ребро для створення жінки, то це була перша операторська праця."

Архітект: "Так, але коли земля була створена з хаосу, ще перед Адамом, тоді мусіли бути будівельні плани, й архітект мусів виробляти їх."

Большевик обізався: "Так, але хто створив хаос?" — Мегазін Діджест.

Адвокат (експльодуючо): "Мій приятелю, ви є слонь!"

Свідок (непевно): "Чи ви хочете, пане меценасе, сказати тим, що є вашим приятелем бо я слонь, а чи тому я слонь бо я ваш приятель?" — Мегазін Діджест.

Адвокат покликав чотири свідки й жаден не поміг його справі. Суддя зауважив:

"Ці всі свідки є злі, дуже погані. Чи не маєте ви хоч одного доброго?"

Адвокат: "Так, мій Пане."

Суддя: "Так климте його в тій хвилі, бо ще й той збавиться." — Мегазін Діджест.

Суди мають і гумор, а не лише трагедії. Ось послушайте:

Суддя: "Обвинувачений! Як то сталося, що ви вкрали оці безвартні річі, а лишиши дорогий золотий годинник і ланцюшок, що там лежав так близько?"

Обвинувачений (прибито): "Не винуйте ще й Ви мене мій Пане — моя жінка вже досить надоїла мені за це." — Мегазін Діджест.

Випитували Ірляндця в Росії про горожанські папери:

"Якщо ти мав би мільйон долярів, чи дав би половину державі?"

Майк: "Так, певна річ."

"Якщо ти мав би тисячу акрів землі, чи дав би половину державі?"

Майк: "Певно що так."

"Якщо ти мав би дві сорочці, чи дав би одну з них державі?"

Майк: "Ні."

"Чому ні?"

Майк: "Бо я маю дві сорочці." — Мегазін Діджест.

Вчителька наказувала своїх малих учнів, щоб не цілували пташин ні звірят.

"Васильку, чи ти годен навести примір, щоб показати яке небезпека є в цьому?"

"Так. — Моя тьотка все цілувала маленького песика", відповів Василько.

"Так, і що сталося?" спитала дальше вчителька.

"Собачка здохла", була відповідь. — Мегазін Діджест.

"Виглядає, що Славка дуже любить музику, чи не так?" спитав гість.

"Так, справді: Ви все побачите, що вона рає на піяні, як мати мие начення." — Мегазін Діджест.

Чоловік (прийшовши до дому півно):

"Чи ти годна вгадати де я був?"

Жінка: "Так, але кажи свою байку." — Мегазін Діджест.

У Справі Мондерського Збіжевого Страйку

За кожною більшою акцією, звичайно криються інші а часами навіть протиліжні мотиви, як ті, що ініціатори чи проводарі певної акції представляють загалові. Маючи це на увазі, приступаємо до розглянення, так званого "Мондерського збіжевого страйку", що крім Мондер захопив був, ще декілька центрів у мондерському окрузі, який тривав кілька тижнів.

Головним зверхнім мотивом цього страйку був закид компаніям несправедливого грейдуння збіжжя, що саме-собою давало фермерам крайньо-низьку ціну за їх продукт. Іншими словами — закидувано компаніям страшне використання фермерів.

Чи мали фермери рацію упоминатись за собою? — то твердимо, що так! — але, чи поплатно виступати на подібні страйки, лише в околицях заселених майже виключно українцями та ще під проводом большевиків? — то отверто кажемо, що ні! Однак для нас важливим питанням у цьому страйку являється що інше.

Вважаємо, що замовчуванням або здержуванням своєї opinii в цій справі ми ділали б злочинно супроти українського фермерства а рівночасно супроти цілого Українського Народу.

Канадійська українська преса висловлювала свої погляди на подібну справу так званого "мирнамського страйку" минулого року, що у своїй дійсній цілі був копією цьогогорічного страйку, однак той, навзверх, був звернений проти елевейторських робітників, за певні використання їх з неточності. Наш журнал "КЛИЧ" не мав нагоди висловити свого погляду на цю справу, тому вважаємо своїм обов'язком зробити це тепер.

Розбираючи справу мондерського страйку в цілості, вважаємо його за одне з найшкідливіших явищ для українського народу, що трапилося між українцями в Канаді за останніх кільканадцять років. — Чому так строго осуджуємо його, пояснюємо нижче.

Із своєю критикою чи осудом цього страйку, не маємо найменшого наміру звертатись проти засліплених - большевизмом фермерів, бо вони лише солідно виконували розпорядження московських агентів, що дістають свої дерективи з Москви. Для усвідомлення цих фермерів треба багато дечого більше, щоб вирвати їх із під тієї большевицької гіпнози.

Але якнайгостріше осуджуємо тих українців, що належать до українських організацій, а причинились до цього страйку в будьякій формі. Отверто приписуємо їм злочин — свідомо чи несвідомо виконаний.

Треба ствердити, що це є ті люди, що по кільканадцять років читають українську пресу, слухають/українських відчитів, декотрі з них говорять самі з підвиснення, в імені українських організацій—говорять, щоб ніколи більше спільно не йти з нашими відвічними ворогами, щоб більше не повторяти наших історичних помилок, бо українці завсіди потерпіли в тих спільних фронтах. Однак на практиці, українці у kwestії, дали себе ганебно обманути большевикам. Досить згадати, що український народ вже накористався з тих спільнот, — останній раз будував разом із москалем "Радянську Україну", та сьогодні гине в руках московських і жидівських катів.

Цей мондерський поступок є нічим іншим, як повторенням, на малу скалу, нашої історичної помилки. Своім нерозважним поступком, ці кільканадцять українців уможливили згаданий страйк, бо самі большевики були б за-слабі, та рівночасно помогли причіпити всім українцям марку большевиків. Ні один із українських учасників страйку не вважав відповідним засягнути opinii від своєї організації, для обережності, щоб часами не пошкодити більше, як скористати. Вони вважали, що особисто, вони не мали, нічого до страсти, а ширше не пробували дивитись — бачили лише себе й відповідали: "Що, хіба нам не належить вищої ціни за нашу працю та справедливішого грейдуння, і т. д." Вони цілком не дивились, що головним мотивом страйку була большевицька пропаганда. А найважливіша ціль Москви, є паралізування й розбивання українців, щоб ослаблювати всякий національний рух, а тим самим унеможливити визволення українського народу з-під московського ярма.

Вони не застановлялись над тим, що сама большевицька Москва, що під її проводом вони страйкували, є одна з головних причин низької ціни на канадійське збіжжя, бо Москва насильно відбирає збіжжя від українського селянина, лишаючи його конати в агонії страшною голодовою смертю, а продає це збіжжя за границею, щоб мати зашо ширити свою імперіалістичну пропаганду.

Кожен українець мусить відмежити себе від ворогів української нації раз-на-всі! І ради особистого поліпшення (але й то ні!) не повинен ризикувати своїм поступованням, у справах, що можуть пошкодити українцям взагалі — на це нема оправдання!

Ті українці, що брали участь у згаданому страйку, якщо застановляться над цілою справою і поставлять українську за-

гальну справу вище своїх особистих інтересів, повинні совісно признати собі помилкою свій поступок і прийняти ці слова за братню увагу й пробувати вдруге не повторити цього. В таких справах треба навчитись вважати своєю організацію авторитетом для себе. Бо інакше пощо нам українських організацій?!

Ті знову, що вперто, дальше будуть аргументувати, що вони мали рацію, бо використовують їх всі, не різняться від большевиків. Їх імена затагують до тої самої книги, що большевиків і дають їм ту саму печатку непожаданих горожан.

Чому не застановитись над питаннями: Чому большевики, на цілу Канаду, вибрали й спровокували аж Модер, Мирнам і т. д.? Чому не йдуть вони між німців, англійців, французів, скандинавів? — а, тому, що там для них немає місця, ті свідоміші. А чим цим другим не платять тої самої ціни за збіжжя, що українцям? Чи не грейдують так само? Чи не використовують так само? — Так! — але це більш вирахований народ. Він не дасть своїх рук щоб москаль брав ними грань.

Ніхто не в силі заперечити, що амін економічних, політичних, соціальних і т. д. не треба; абсолютно, що треба реконструкції цілої системи, але це має робити цілий народ, ціла нація, а не, щоб кілька "галіцманів", як каже один український громадянин, щоб показували англійцям дорогу котрі захопили чверть кулі земської. Треба вперед самим навчитися куди вийти з неволі, як скинути рабську полуду зо своїх очей та обтрястись із рабського духа — потім, ще буде час брати провід і других вчити!

Із льокальної канадійської преси відомо нам, що два провідники цього великого економічного мондерського перевороту, засуджені були по два місяці гарешту, а чотири з них були вкарані по \$65.00. Однак засуджені не були доволени й заапелювали проти цього засуду. Апеляційний суд підвищив термін арешту першим двом громадянам із 2-ох місяців на 6 і в додатку ще \$25.00 кари, або ще один місяць арешту. Для кожного з інших чотирьох підвищено кару із \$65.00 до \$115.00. Всі в них є українського походження, цебо українці.

Наступно подаємо точний передрук слів, що були подані в "Едмонтон Джорнал" із 30. жовтня, 1934 р., для порівняння кари, яку Москва вділяє за те, що рільники відмовляються доставляти своє збіжжя для уряду на розказ уряду, не з власної волі.

"In Russia, the individual obeys orders or dies, sometimes. Six men have been sentenced to death and 40 imprisoned for in-

efficiency in handling grain crops and failure to make deliveries as ordered."

Перевід брешить так:

"В Росії кожний мусить виконувати приказ або згинуть, часами. Шість мужчин засуджено на смерть а сорок засуджено до тюрми за неточне орудування збіжжям і за не виконання достачі, як приказано."

Коли Канада послухала б большевиків й наслідувала Москву, то після московського приміру вона засудила б шістьох вищезгаданих людей на кару смерті. — А як це виглядало б?!

Із цих слів в англійській мові, бачимо, як Москва отверто рабує селянство. Рабує тому, бо селянство не має вибору, лише наказ. Якщо не доставить селянин збіжжя властям, і то цілком задармо, навіть не лишаючи собі на хліб, то згине, або є караний тюрмою. Ось таких страшних злочинів допускається Москва над трудящими. Це є багато страшніший рабунок до яких американські гегстери допускаються, бо ці рабують того, що не терпить браку, але Москва рабує посідає!

Яка логіка була в українських фармерів, страйкувати під кличем Москви?! — будь ласка, нехай хтось пояснить!

СССР. РАДІО-СТАЦІЯ ДОНОСИТЬ, ЩО:

Товариш І. Навізівський поїхав до "мастухи Расе" за гришми для московської пропаганди в Канаді. Задумують товариші змінити УРВісти на дневник. Аж тепер московські наймити хочуть взятись до оплюгавлення всего що на світі, крім Москви.

Товариш Палмер, один із агітаторів "мондерського збіжевого страйку", той що, натерли були його шміром і пірям задумує кандитувати до домініяльного парламенту у веґревильському окрузі з рамени "Юнайтед Фронт". Це мабуть створить трикутник у наступних виборах веґревильського округу. Ось бачите, вже є одна причина мондерського страйку, треба було підготувати ґрунт до виборів для большевиків, — а ви кажете?!

Пан Суддя Бовен, у своїх послідніх заввагах до "джурі", у справі обвинуваченого за напад, крадіж і рабунок, сказав: "Як ви вірите, що обвинувачений бачив отворені двері й спонуканий добрими мотивами увійшов до середини лобачити, чи все було гаразд, і що він повісив свої черевки на шию бажаючи не збудити сплячих, і що його присутність на даху була лиш на те щоб хлипнути свіжого повітря, в такому разі ви можете увільнити обвинуваченого."

І "джурі" увільнила.—Мегазін Діджест.

Проф. Іван Філіпчук.

“ДАЙ ВАМ БОЖЕ ЩАСЛИВЕ ПАНУВАННЯ” — АБО БРАК ВИХОВАННЯ У НАШОГО НАРОДА.

(Стаття дискусійна)

Нарікаємо часто на біду, злидні, нарікаємо на цілий світ, а себе маємо за найліпших, за найчесніших, однак за покритих, за нещасливих, за рабів котрі мусять служити чужим народам, бо своєї держави не вміли ми збудувати, тоді, як маленькі народці, що не числять навіть одного мільйона душ тішаться свободою, мають свої держави, в котрих порядкують собою, засідають доспілого стола при світових нарадах із найбільшими багатирями! А ми?

От — сараки, ми можемо в синях стояти, можемо через шпари дивитися, що там діється в середині, можемо по під вікна заглядати, як ота сільська біднота за вікнами чужому бенкетуванню приглядається.

Чому ж воно так є? — Бо ми 600 літ у неволі, 600 літ, як ми попали під чуже ярмо, — скаже не один з нас.

І ви не пробували через тих 600 літ, ані разу добути собі волю? Ви склонили раз голову під чуже ярмо й призначилися служити другим, цілуєте їх по руках, знімаєте покірно перед ними шапки; їдучи фірою уступаєте заздалегідь лядя жидові, чи якому підпанкові з дороги... Ви все маєте себе за щось нищого, за щось підлішого. Ви як прийдете до якої будь установи в місті чи місточку, кланяєтесь низенько лядя возному, цілуєте по руках різних писарчуків, стаєте покірно при порозі, з міною правдивого раба — невольника...

Коли який урядовець зробить вам якусь свою повинність, сповнить свій обов'язок, а це випадає в вашу користь, тоді ви дякуєте йому за незвичайним пониженням своєї гідності, а кінчаєте що подяку звичайно словами: “Дай Вам Боже щасливе панування”!..

Як ж страшна трагедія скривається в цих словах, трагедія цілого нашого народу, трагедія така, що ви зрікаєтесь раз на все прав на незалежне життя.

“Дай Вам Боже щасливе панування”! — та пословиця, це щось страшного! Це є витвір нашої рабської душі, що спихає нас на ступень підліх невольників, людей з котрими ніхто в світі не числиться, людей з котрих можна зробити, що хто хоче: Москалів, Поляків, Румунів, Маляр, Чехів і т.д. “Дай Вам Боже щасливе панування” — в тім висказі ви — зрікаєтесь всіх своїх громадянських прав, зрікаєтесь особистої свободи, своєї національної гордості, зрікаєтесь волі бути паном на своїй землі.

Чи не сором для нас?... Чи не болить нас душа, чи не пече нас огонь стиду, як подумаємо над тим?

II.

Що ж даліше робити!

Чи ми вічно будемо бажати ворогам “щасливого панування” — над нами? — чи для нас вже виходу немає?...

Коли ми бажали нашим ворогам щасливого панування (над нами) то видно, що в нас, в нашій душі, немає “сильної волі”, що нам її від 600 літ бракує. Тільки сильна воля потрапить змінити ту рабську душу нашу, тільки через виховання можемо стати свідомим народом.

Вихованим чоловіком, є людина свідомо своїх прав, людина котра любить все своє, а шанує чуже, котра тримається всього свого, і котра за всяку ціну й при всяких умовах стереже своєї гідності особистої і національної! Людина вихована не дасть себе понижувати, вона не дозволить глузувати над собою, над своїми найдорожчими ідеалами. Людиною вихованою є той, хто не бажає своїм ворогам “щасливого панування” над собою, а стремить сам до панування над своїм Краєм, над своєю Вітчизною... Таких людей, добре вихованих я бачив у Альпах. Це були Німці... Вони вийшли всі в неділю у полудне зо своєї маленької церковці. Священик, учитель, селяни й всі разом пішли до свого гарного чистенького “Народного Дому”. Там було повно газет, була бібліотека. Балачка в них була дружня наче в них була одна душа, один дух. Подумав я собі: — а коли ж у нас так буде? коли в нас ті три чинники будуть творити одну душу!...

Коли виховано цю душу так, що вже раз позбудемося цього невольничого: “Дай вам Боже щасливе панування”. — Коли ця душа пізнає у собі горожанина, коли потрафить оцінити своє горожанське своє достоїнство, коли зрозуміє це, що вона єсть чинником майбутньої й вдержуючим кожну державу. Коли вона перестане вживати поганого вислову “дай вам Боже щасливого панування” — який наносить нашому народові страшній сором — тоді зачне шезати в нас рабство.

(Укр. Голос, Перемишль, 5. січня 1930)

Жінка: “Ти не даєш мені гарних дарунків тепер.”

Муж: “Ні, бо я вперед мушу заплатити за ті, що ти сама собі дала.” — Мегазин Діджест.

Спостереження й Комент

— подає —

Александр Вседогляд

Московські наймити, українські большевики в Канаді, підібрали були методу висилати по одному з своїх наймитчуків на Радянську Україну на оглядини большевицького пекла — а ці повернувши назад здавали фальшиві звіти й на підставі цього всею даліше туманили робітників і фермерів. — Значиться рай є, лише не там де ми. Сама наймицька еліта поїжджала куди лиш забавилось, мала всею подостатком і нічого не коштувало їй.

На цій самій підставі, з тою самою ціллю, і тими самими засобами посилюють большевики, до згаданого пекла, одного хлопчиська з полудневої Алберти. Цей поїхав та кілька місяців приглядався тонкостям і дипломатії московсько-жидівської політики. (На це в нього здібності були). По кількох місяцях повертає бахурисько назад і здає звіт із своїх обсервацій. Представив він той чорний рай на біло. Відтак почалися запити. Перше всею, большевицькі товариші самі питали запити, на які вони приготували балакуна кілька днів наперед. Але урвався до середини їх обруча один українець і запитав, чому українська мова є небажана на Україні, але російська. Звичкено хлопа, на горе українському народові й собі, почало аргументувати, що російська мова є шляхотніша, як українська й навіть примір — каже: Ось українці називають локомотиву "самопхай" тому ніби, що він самий їде, по російськи вони встидались би так називати," та белькнув якесь московське слово. З публіки почувся голос українця: "Випхало б з тебе хлопча дух, та з твоїх москалів"! —

Вслухаюсь в радіо одного вечора й прямо не хочу вірити те, що чую: Між актами класичної індійської опери з прекрасною музикою, пояснює "анавісер" в радіо-стації, історичне значіння цілої опери, а то й мелодії. Стрілюю переходить мені гарда порівняти можливість пропаганди великого культурного українського народу з індіанцями. По хвилі, лишлось в мене переконання, що індіанці нас перевисили. Так і є — бо добродушний українець покищо бореться за всіх, лиш не за себе — бореться за всевітнє братерство. Конечно намагається побрататись із тим, що жие коштом крові українського народу.

• Були часи, коли вороги українського народу, головню Москва й Польща, до ве-

ликої міри могли замилювати очі загалові, котрий не мав достаточного поняття про них та їхні інтереси. Сьогодні, все набирає іншого вигляду. Ось у перегляді преси знаходимо, де студент албертійського університету, Релф Колінз, у студентським тижневику "Гетвей" із 30 жовтня, б. р., подаючи загальний перегляд теперішньої світової політичної ситуації, виражуєсь про Польщу, що вона є уроджинець Франції у версальським шпиталі, та що вона донедавна трималась цнурочків французького фартаха. Ці слова є вартні уваги тому, що пише їх студент, а не рафінований політик, що пише одно а думає якраз противно. Значиться, підростаючи покоління багатьох народів ясніше будуть розуміти інтереси вищезгаданої кацапні та ляхні, як рівню ж таких мамів як Франція, а заразом будуть мати краще поняття про українську справу. Навіть ось такі симптоми є запорукою, що український народ може сміло дивитись до кращої будучности.

В ролі широко-розрекламованої фільми, головна акторка й оперова співачка, Грейс Мур, робить сильне вражіння на слухачів.

Вже своїм виходом, своєю еластичною персональністю співачка приковує увагу кілька тисяч слухачів і в мить параліжує на мертво всіх присутніх. Пісня починається й несподівано милий і чистий, мов срібло, голос впливає з грудий її, що чарує своєю красою всіх слухачів. Переходячи стрічки, голос її спускається до майже баритону, а відтак знова степенує до найвищої скали сопрана. Своім голосом співачка цілковито наповнює театр і в хвилину коли вона додає більше сили здається, що театр експлюдує, що трісне — та прямо трудно вірити, що людські вокальні органи є так сильні і так здібні до витворення такої прекрасної мелодії, такої чаруючої гармонії. А далше. — За кожним найменшим рухом руки чи будькотрої іншої частини постави її, публіка подається й зіграється з нею до тої міри, що вона командує і володіє нею до найвищого степеня.

Ось бачимо витвір високої американської культури. Це є продукт американської держави. Тої певности себе, людина в рабстві й на самих бараболях не osiąгне. Цікаво, чи справді не збудиться в жадньому збольшевиченому українцеві свідомість, що ворог москаль не допустить до того, щоб український народ плевав співаків світової слави? покищо, як Москва так і Польща

певно не журяться українцями, а за податки стягнені з українського народу вичують своїх. Українець нехай робить і не питає на кого, ось роля його.— Не про оперу та світову славу думати йому, це москалі та поляки роблять.

На дорозі до великої цілі часто являються перепони. Ось маємо наглядний примір:

Іду я одного вечора вулицею нашого міста Едмонтону, а проти мене йде большевик із вязанкою газет, і час-від-часу кричить "воркер". Приходиться нам обом минати якраз перед вікнами великого жидівського skleпу меблів. Самий властитель стояв у дверях, певно чекав на своє авто. Він був зібраний коштовно, як мало хто. Постава його обширна на всі боки, так, що заледво загорнув своє черево в один плащ. Ковнірець і краватку заложив правдоподібно на те, щоб показати, що й в нього є карк, бо в противнім разі ніхто не знав би цього, бо карк був грубший як сама голова. В збухах держав гаведне цигаро й час-від-часу пересував його з одного боку рота на другий. Цей з газетою зблизився до товстого жиди й коли пустився простягати руку з "воркером" до нього, жидисько в ту хвилину дмухнув димом, як з комина й сигаром завернув у другий бік, а за сигаром відвернулася й голова. Большевиків рука впала при бік наче б не мав наміру простягати її. Так бачите — цілій паважній транзакції перешкодило ніщо інше як це погане цигаро. — А здалось би заапельовати з комунизмом до душі товстого skleпаря, в нього с чим ділитись.

ПРО СУДОВУ СПРАВУ П. СТЕФАНА ВАСКАНА ПРОТИ БОЛЬШЕВИКІВ

Як вже відомо ширшому українському загалові, п. Стефан Васкан, давніший член Українського Робітничого Дому в Едмонтоні, заізвав до суду большевиків, в імені кільканадцятьох давніших членів цього дому, закидаючи їм підступне присвоєння його, для цілком інших цілей, для яких дім був збудований.

В якнайближчому часі, Албертійський Високий Суд вирішить цілу справу.

П-н Васкан настоює, що Український Робітничий Дім збудований був за тяжко-запрацьовані гроші українських робітників і фермерів, для того щоб провадити в ньому загально-освітню працю і виховувати дітей українських робітників і фермерів на свідомих людей — де опісля Український Робітничий Дім перетягнуто на вініпецький і створено з нього велике большевицько-комуністичне гніздо.

Подібну справу в Тулон, Манітобі, большевики програли. З цього бачимо, що свідоміші українці впоминаються за своєю працею, більше як в одному місці. Це мабуть не пахне добром для московських агентів.

Якщо присуд у справі п. Васкана вийшов би проти большевиків, значить, в користь оригінальних членів Українського Робітничого Дому, то більше чим певно, що подібні позови, виринали б по цілій Канаді, як гриби по дощі, тоді московським лідерам нічого більше не лишилось би лише їхати до большевицького раю, та хто знає чи з кожним з них не справились би так, як з Сембаєм. Тому-то большевицькі лідери бояться щоб робітнича маса не сказала їм проквітнути ту саму дозу, яку вони приписують загалові послідніх кільканадцять років.

Розуміємо, що на днях відбудеться перше головне переслухання, а в короткому часі після цього відбудеться ціла розправа. Пильна увага українського загалу є звернена на остаточне вирішення цієї справи.

З КНИГИ ЖИТТЯ

Дай мені волю, або дай мені смерть.—
Петрік Генрій.

* * *

Життя кожної нації, як і кожної особини, це брива—і перемога належить тим, що борються з вірою, завзяттям і щирістю.—
Кертік.

* * *

Авторитет, це уміння створити з своєї мети ідеал для інших. —Бернард Грассет.

* * *

Змінй ідеї, а перемінй світ.—Г.Дж. Велз

American Tailors

9662 - 103A Avenue

EDMONTON — ALBERTA

РОБИМО УБРАННЯ, ЧИСТИМО,
ПРАСУЄМО І НАПРАВЛЯЄМО.

Ціни Умірковані

СЕМЕН ЗДРІЛЬ, Властитель.

ДО БОРОТЬБИ ЗА ДУШУ УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ

Відвічний історичний ворог України — Москва, тепер червона большевицька, вживає крайню нечужини способів для нищення українського народу й всего іншого, що лише є українське.

Вже відомо є українському загалові про — численні заслання на Соловки й Сибір, про тюрми й чеку, про відібрання праїдної землі від українського народу, про відібрання культурно-освітних установ, економічних установ, вищих наукових інституцій, організації, преси, церкви та про плянове вигодовування мільйонів українського населення. Але український загал значно менше чує про ще один страшний засіб Москви, — а саме, про звихнення української молоді душевно, щоб перервати один тиг боротьби кількох поколінь проти пануючого москаля, бо в противнім разі нові покоління докінчували б розпочате діло їх предками. Виховують большевики моральні й душевні каліки з української молоді, а відтак вживають її, як знаряддя, для поборення власного українського народу. Виховують вони з української нації подібних до взірцевих типів — Скрипника, Хвилювого, Ірчана, Симбая, що остаточно закінчають своє життя страшним трагізмом, тому якраз, що вони були витвором, як не одного то другого ворога пануючого над українським народом.

Надзвичайно цінну статтю на цю тему знаходимо в журналі "Юнацтво" із червня-липня, 1933, під наголовком: "До боротьби За Душу Української Дитини". Уривок із цієї статті подаємо наступно:

"Москалі на Надніпрянщині взялися за хитріший спосіб. Український народ шляхом революційної боротьби скинув у 1917 році з себе московське ярмо, збудував Українську Державу й поклав до життя українську революційну владу, яка запровадила на всьому просторі відновленої Української Держави — українські школи. Коли-ж описіла москалі, перемальовані на червоно, знищили молоду Українську Державу, знищили й народні школи й запровадили свої московські. Але зробили це хитрішим способом. Відпорність і ненависть народу до всього, що московське була така сильна, що наїзник є смів уводити до школи своєї осоружної кацапської мови. Тому, большевики лишили на Україні по школах українську мову, але силою запровадили в них московсько-большевицького духа. І так рідні такі дитині українській, там дається кацапська отрута в українській мові. І виховується на яничар. Рідна мова стала там посередником, який уводить в душу украї-

їнської дитини розкладаючу отруту, якої-б не прийняла дитина, коли-б подавано її у ворожій кацапській мові.

За посередництвом рідної мови добиваються вороги до душі української молоді, щоби її виховати на яничар, рабів большевицької Москви.

Все це на те, щоби в душі дитини приспати її українську свідомість, щоби забула, або цілком не чула про минувшину своєї Батьківщини, про її Славу, про Героїв, щоби випалити з неї все те, що могло-б колись вложити в її руки зброю, якою вона стала-б до боротьби, з тими, що заграбили її Батьківщину".

ЧИ ВИ ЗНАЄТЕ, ЩО:

В доміняльнім парламенті 1934 сесії витрачали багато днів на дискусії про почесні титули для "заслужених" політиків, а декотрі найважливіші справи були часами рішені протягом кількох хвилин. — Це розуміється справи, що рішали добробут соток тисяч народу.

Не багато репрезентантів в Отаві відмовились би бути лордами, а чи багато з них заслуговують на це, то інша справа.

В слоня серце бється 28 разів на минуту й він жє від 150—200 років.

В людини серце бється 70-80 разів на минуту. й він жє від 54—72 роки.

В щура серце бється 600-700 разів на минуту й він жє околo 2 роки.

—Значитьсє, — скорше серце викалатає, скорше сотворіння гине.

Тепер велике число більших і менших большевицьких провoдарів кажуть, що вони вже не большевиками. Вони вже навіть подекуди злегка перечать большевизмові. Роблять вони це тому, щоб уникнути канадійських законів, що на часі не дуже-то сприяють московсько-большевицькому рухові в Канаді. Однак, треба памятати, що з тих "грубших" большевиків, кожен робить дальше большевицьку роботу потихо, поза колісами. Цікаво завважити, що навіть по головніших большевицьких зарядах займають позиції такі, що Богу духа винні.

Навіть у сьогоднішньому світі, лише сила є правдою. — Вен Йонг-пан.

Тепер час для більшого "бізнесу" в уряді, а менше уряду в "бізнесі". — Геїз.

Якщо москаль плече тебе по плечі, він не робить цього з симпатії до тебе, він лише шукає м'якого місця, щоб пробити тебе можем. — М. Д.

Союз Польщі з Москвою

Польща і Москва — це два слова, на згадку яких кожному Українцеві пересуваються перед очима закріплені карти історії боротьби з тими народами. Картини величі й упадку, картини вікових зусиль, поривів, змагань, побід і поразок, в яких записалася історія нашого національного життя й відношення до східного й західного сусіда. Закон відвічної боротьби, боротьби аж до винищення, панував і панує на цьому фронті неподільно. Можна сміло сказати, що історія України є історією боротьби України з Польщею і Московщиною. Останньою пакт неагресії з 1932 р. між Польщею і СРСР нагадав вічно для нас актуальну справу союзу Польщі з Московщиною, як засобу в боротьбі з Україною.

Шукати за причинами цієї вікової боротьби не треба далеко. — Побіч великих природних багатств України, при некорисі для неї геофізичним положенні (брак природних границь) найважливішим історичним фактором напору Польщі і Московщини на Україну був стихійний їх гін заволодіти тими просторами. Цей гін експансії національного етосу Польщі й Москви намагався створити велику імперію під плащиком понаднаціональної ідеї тут католицизму і заходно-європейської культури (в Польщі), там знов православ'я і панславізму (в Московщині) — і в цей спосіб підпорядкувати інші слабші, політично й культурно менше творчі народи своїй національній ідеї. З другої ж сторони, Чорноморський низ у водоріччю Чорного і Балтійського моря між багнами Полісся і верхами Карпат творив природну браму, крізь яку відбувалася вандрилка народів зо Сходу на Захід. Це не лишилося безслідно і на Українським народі. Тут перехресчувалися впливи різних національних психік, культур, релігій, світоглядів, тут боролися воєни за панування. Візантійська і римська система цивілізаційна не вичерпує ще тих течій. Ото все створило хаос у поняттях етичних, моральних, релігійних, політичних, світоглядових. На Україні находили для себе місце різні типи характерів; вибухали гіперіндивідуалізм, виростаючий в анархію, атаманію, чергувався з рабською психікою "татарських людей". З такого етнічного матеріалу тільки великий наклад сил і праці ряду поколінь може створити гармонійну політичну цілість, що-до зреалізування своїх політичних цілей ішла б твердим одностайним кроком. А зусилля ряду наших поколінь ішли часто в розбіжних напрямках.

При тім через вічні мандрівки і напади

різних кочуючих народів ослабилася влада, ця природна еманція нації, що запобігла б внутрішньому розкладові народу. Народ розбитий під оглядом релігійним, культурним і т. д. без власного національного обличчя не міг так остоятися політично перед наїздами інших народів. Побіч багатства України також легкість підбиття її притягала ворогів до тієї "медом і молоком текучої" землі.

Через довгі літа неволі витворюється в українському народі рабська психіка покрив супроти наїздників, що часто казала занинути боротьбу з ворогами. Народ, в якому почали завмирати інстинкти боротьби й експансії, тратить життєву енергію творчого народу й шукаючи спокою здалеку від бурхливого всесвітнього життя хилився до упадку. Перестає бути творчим політично, культурно, економічно, перестає вірити у свою здібність до такої творчости, а натомість вірити у вищість у цьому інших народів. Під цим оглядом брак віри у власні творчі сили народу, які б дали зміст життя йому й іншим слабшим народам є функцією наявного завмирання національного організму. Брак віри у власні творчі сили можна уважати "нашою національною прикметою", — бо вже в літописі Нестора — згадується, що українські племена не вміли собою панувати і тому попросили на князів чужих варянських Руриковичів. Українські послі сказали Варягам так: "Земля наша велика і багата, обильна і повна всього, але, нема у ній володаря; ходіть до нас княжити і володіти нами". Чи це автентичний історичний факт, — треба сумніватися, однак це характеристичне явище психологічно-політичне, (брак віри у власні сили), яке літописець Нестор — виразник своєї доби вірно віддав. Цей брак віри у наші сили — це джерело пізніших політичних орієнтацій польонофільських, московфільських, туркофільських і інших.

Іншою ж знову причиною традиційного завоюницького тяготіння Польщі і Москви проти України був сильний, історично триваючий напір народу Заходу на Польщу, а народів Сходу на Московщину і вони знову ж скресчувалися і стримувалися на українських землях. Природний біг історичного життя штовхав інстинктивно Польщу і Московщину на Україну без огляду вже на матеріальні користи, що від цього могли поби́ди́кам припасти.

В наслідках тих причин Польща, Україна і Московщина творять в історії свого життя правдивий трикутник сил, який роз-

вивається, змінює свої форми відповідно до існуючої рівноваги діючих політичних сил до уявлення їх ще на інших теренах національної боротьби. Розвиткові і деформациям цього трикутника накинута історія свої закони, що вяжуть всі дотеперішні історично-політичні явища в одну нерозривну цілість. В цьому трикутнику діють два рамена — Польща і Московщина чито незалежно від себе і без взаємного **формального** порозуміння, однаке на основі опертості на існуючим стані боротьби **фактичного** порозуміння, чито на основі трікового **формального** порозуміння (пакт, договір) у обопільному союзі проти третього рамени України. В динамічному розвитку підій трикутника відповідаюче Україні то скорочувалося, то видовжувалося, чому рівнорядно відповідало видовжування то скорочування рамен Польщі і Московщини. В цьому трикутнику політичних сил отже Польща і Московщина все жили коштом України, все ділили проти неї, а зо зростом сил України, зо зростом революційних течій на Україні, зо стихійним вибухом національної енергії корчився їх стан володіння, упало до їх значання в міжнародному світі. Історик не заризує своєю дбайливістю за історичну правду, якщо ствердить, що в історії тих трьох народів не було хвилини, що не стояла б під знаком боротьби України з Польщею і Московщиною.

Боротьба України з Польщею дагується вже з гих часів, коли вже првстали їх національно-державні осередки — з одної сторони Київ, а з другої Гнезно, відтак Краків і Варшава, з яких вишли державности, оперті на закріплюванні в поодиноких областях творчою працею покоління ідеї національности. Польський імперіалізм, надломивши собі свої молоді зуби на німецьких замках і придушений залізною-панцирним німецьким імперіалізмом, звернув свої очі на схід і вже перший його крок — був похід інтервенційний на Київ Болеслава Хороброго проти князя Ярослава Мудрого в поміч Святополкові, що його прозвав український народ за ту польонофільську орієнтацію Окаяним. Віздом своїм в мурі Києва польський імперіалізм документував напір Польщі на Україну і був первозацом Ягайлонської ідеї і всіх дальших інтервенційних "дружніх" походів на Україну, в яких Польща як еквівалент своєї "помочі" з державному будівництві України загарбувала собі великі простори України. Від цього часу йде безупинна боротьба між польським й українським народом, що виявляється то в крівавій війні, то в безкровнім суперництві у всіх ділянках національного життя. — Рівнорядно з тим формується на півночі Європи московський національно-

державний центр, що об'єднує північні славянські племена, змішані расово з кочуючими азіясько-монгольськими племенами. І ледви їм зуби викололися, а вже почали куцати Україну. Бо вже 1169 р. напад князь Андрій Боголюбський на Київ і знищив його до тла, руйнуючи символ політичної єдності і самостійности українського народу. Від цього часу Москва напірає з чимраз більшою силою на Україну, яку уважає своєю колонією. З Києва вивозить культурні пам'ятки, старается затерти слід давньої гегемонії Києва й України на сході Європи, сконцентровує релігійне життя в Москві через утворення московської метрополії, а відтак патріярхату.

І від цього часу Московщина і Польща ділають проти України постійно, безперервно в сильному союзі який не перестає бути діючим навіть тоді, коли вони борються за поділ просторів України між себе. Цей союз має реалізувати основу, бо кожне ослаблення України на протипольському фронті ослабляє й становище на протимосковському фронті і навпаки, а кожне скріплення України на протипольському фронті скріплює її позиції на протимосковському фронті і навпаки. Формальний союз Польщі з Московією (договір, пакт) приходив щойно тоді, коли кожній з тих двох сторін треба було собі зобов'язати другу до єдності протиділяння революційним визвольницьким течіям українського народу, що час-до-часу лавили в могутні обійми українську націю і побуджували національний організм до відродженого живо пульсуючого, творчого життя виправданого з давнього імпаусу. І як природнім історично-діючим, традиційно-обоснованим, веденим ірраціональним інстинктом експансії є великовічний імперіалістичний гін Польщі і Московщини до панування на Україні, як природнім є теж ірраціональний гін Українського Народу до самостійного політичного життя, висловлений в національній революції політично поневоленого, а в територіальнім імперіалізмі свобідно діючого українського народу, так таким є теж оборонний відрух обох тих займанців проти стихії національної революції — обопільний союз.

Дальший розвиток відносин Польщі до України йшов через криваві поля Завихосту, через окупацію й анексію галицької волости до Польщі, через унію польсько-литовську в Городлі й Люблині, через боротьбу і смерть Підкови, Наливайка, Лободи, Тараса трясла Острижницю, Сулими, через всенародний зрив Хмельницького, Жовті Води, Корсунь, Збараж, Львів, Замость, Берестечко, через Гадяцький договір і смерть його творця гетьмана Виговського, крізь завзяту боротьбу Дорошенка, крізь Велику

Руїну, кризь гайдамачину, через польсько-українську боротьбу внутрі австрійської і російської (Холмщина) держави, аж до визвольних змагань 1918-1919 рр. і осганнього поневолення частини українського народу Польщею.

Рівнорядно з тим поступає, хоч дещо спізнено в розвитку з причини татарські навали, українсько-московська боротьба. Москві помогли знищити Київ — як політичний і культурний центр України і цілого сходу Європи — Татари. На такий центр претендує Суздаль, Володимир над Клязмою, а відтак Москва. Скріплений московський напір на Україну ведеться по звільненні Москви з під татарського протекторату в XIV ст., а проявляється у війнах Московщини з Ягайлонською Польщею — єдиним паном над українськими землями. І тоді почалася польсько-московська боротьба за панування над Україною, якої вислід був засадничо для політичного положення України байдужий. В цій самій боротьбі оба сусіди України виявили свої імперіалістичні претенсії до українських земель і свою обопільну волю поневолювати Україну і не допустити її до голосу — як суб'єкту своєї національної волі до життя.

Боротьба польсько-московська йшла через повстання кн. Глинського в Польщі в XVI ст., інспіроване Московщиною, що хотів прилучити Україну до братньої православної Москви, і так похід Степана Баторія на Московщину із заняттям Полоцька і Смоленська, виявив зростаючі впливи і силу універсальної Ягайлонської імперії, що йшла до боротьби під криком поширення католицизму і східно-європейської культури. Московський нарід тоді ще не розвинув своєї теорії єдності православних народів під омофором Москви в обороні перед католицизмом до такої висоти, щоб міг при її допомозі заволодіти душами православних Українців, гноблених польським католицизмом, так, як це описія сталося. Тоді теж сильно скріпила свою позицію на Україні Польща через здушення козацьких повстань і через параліз московського державного центру, заангажованого у внутрішній афері царевичів Лже-Дмитрів. Ця польсько-московська боротьба перервалася в XVII ст., бо в цьому часі повстають і формуються на Україні революційні процеси, що ставлять собі завдання визволити Україну зпід польського ярма (московського ще тоді не було). Остаточним зверненням цього революційного періоду було всенародне повстання за Богдана Хмельницького і створення української держави, що її хребтом стало козацтво. Ця велика і славна доба історії українського народу закінчилася сумним самовбійним переяславським актом 1656 р.,

над українською козацькою державою. — Звідки це психічне заломання в незалежницькій лінії української революції? Брак віри у власно-державні творчі сили спричинив що утєчу з незалежницьких позицій під опіку московського православного "брата". Українська національна революція не ввійшла глибоко в душу українського народу і не зовсім усунула з неї рабські нахили. Вплив теорії єдності православних народів під протекторатом Москви і тамошнього в тім часі створеного православного патріархату в обороні перед католицизмом засліпів очі козацтва односторонню оцінюючи роллю католицизму на Україні і не дозволив додати за цим православям укритого вістря московського імперіалізму так, як скоро спостерігли в католицизмі знаряддя польонізаційної системи. Брак історичного досвіду теж тут грав роллю, бо Московщина, досі слаба північно-європейська держава, все до цього часу уступала перед сильним напором Польщі на Україну і ще не дала ясно пізнати своїх експанзивних цілей у відношенні до України.

Переяславський договір був ударом в голову української національної революції в XVII ст., мимо того, що її вістря було звернене виразно тільки проти Польщі — єдиного тоді володаря на українських землях. Московщина, розуміючи підсвідому волю польсько-московського союзу в панування на Україні, не могла погодитися на ослаблення польської позиції на Україні, бо тоді ослабила б і позиція Москви.

Перед Польщею і Московщиною тоді загрозливо станула примара упадку їх великодержавницьких мрій і вони, вигриваючи позакулісову гру розєднання українського народу на орієнтації — московифільську (Ю. Хмельниченко) й польонофільську (Виговський). В союзі в Андрусові в 1667 р., поділили між себе Україну. Правобічну взяла Польща, лівобережну Україну Московщина.

Тут треба коротко навітлати зрадинцяху роллю в історії України всіх орієнтацій на сусідів України, що виявляє свої імперіалістичні тенденції у відношенні до України. Вороги України не покорилиб її собі, колиб не потрапили внутрі розложити український народ через ширення ідеалу спокійного життя осілого хлібороба, що у своїм тихім хуторі здалеку від світових подій і вічної боротьби національних стихій проживав, через засаду "моя хата з краю", через рабську покору у відношенні до наїдачників і т. д. і т. п. Звідти коринився брак віри у власні державно-творчі сили, брак віри в побіду в боротьбі з обома наїдачками. Української держави, мовляв, не може збудувати сам український народ, хиба при допомозі якоїсь сусідньої держави, хочби за певні уступки

територіяльні і пресіжіві (протекторат). Це був апогей "державно-творчого думання" представників всяких орієнтацій. Це опортунізм, який все був джерелом історичних нещастя, що спалили на голову української нації. Він находив свої жертви у внутрішній анархії психичній, політичній, що панувала серед українського народу. Він не вагався кликати історичних ворогів на поміч проти своїх внутрішніх політичних противників, з якими боровся за владу в українській державі і в цей спосіб скріплював їх експанзію на українській землі. Він був першою і найголовнішою причиною нашого політичного лихоліття і в давнині, покритий патиною століть і в близькій сучасності. Політичні орієнтації, зроджені з рабського браку віри у власні сили, зломали перші експанзію українських політичних сил на сході Європи, зломали довгі оборонні зусилля українського народу перед польською і московською експанзією.

Перовозором тих орієнтацій був ки. Святотопак, що проти свого брата Ярослава попросив на поміч Болеслава Хороброго. За це народ, що здорово оцінював вартість і роллю такої польнонофіської орієнтації назвав його Окаяним. Від цього часу Польща і Московщина в своїй завойовницькій політиці уживають проти незалежницьких стремлінь українського народу тих орієнтацій, що ними розеднують і паралізують політичну думку українського народу. Боротьба отже з поневоленням України повинна початися від внутрішнього очищення душі українського народу від знищення тих орієнтацій і від злуки під незалежницьким прапором всіх здорових елементів в українським народі.

(далі буде)

КОШТ СКОРОЇ ЇЗДИ

Після репортів Чикаго Мотор Клубу, їзда автомобілем скорістю 55 миль на годину, зуживає сім разів тільки оливи, як їзда скорістю 30 миль на годину; гумові обводи (таерс) зуживаються подвійно, а зужиток газоліни є чверть більше. Газоліна, що дає 20 миль їзди скорістю 20 миль на годину, дає лише 7 миль скорістю 70 миль на годину. Висока скорість їзди рівночасно багато причиняється до передучасного зужиття всіх інших частей авта. Стверджено є, що кошт оперування авта є досить уніформний до скорості около 40 миль на годину — а даліше, кошт подвоюється, потроюється й доходить до цілковитого знищення авта, газоліни й оливи надаремно.

Докажем є, що їзда автом лише сорок миль на годину має ту саму деструктивну силу, що упадок авта з 54 стіп височини.

—Рідерз Діджест.

ЗАХОДІТЬ ДО:—

МОДЕРНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ РЕСТАВРАЦІЇ

Broadway Cafe

10365 - 97th Street, Edmonton, Alta.

В нас дістанете найкращої якості поживу й увічливу услугу.

Властитель посідає свідоцтва найкращого кухарства зо своєї 20-літньої практики в найкращих ресторанах.

М. ЧЕРВІН, Власник.

ЗА НАЙКРАЩИМИ

Permanents, Finger Waving, Marcelling, Shampoo, etc.,

Заходіть до:

Diamond Beauty Parlor

10604 - 97th Street, Edmonton, Alta.

(на розі 97 Стріту і 106 Евеню)

Роботу виконують, солідно й скорі, експерти з кількालітньою практикою.

Наше заведення й інструменти є наймодерніші.

Телефон резиденції: 28315

П-на М. СЕРІНК, Властителька.

Той є сильний, що править собою. —
Бин Френклін.

Страх і покірливість, це прикмети рабів. Відвага й гордість, це прикмети вільних людей. — Юнацтво.

ЧИТАЙТЕ Й ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ "КЛИЧ".

Адреса:—

THE CALL
10630 - 98th Street, Edmonton, Alta.

ФРАГМЕНТИ З УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Щоб зацікавити українську молодь у Канаді до читання, а навіть і весь український загаль вважалося кінцевим час-від-часу подавати, на сторінках нашого журналу цікаві й цінні фрагменти з української літератури, котрі коротенько вказували б зміст певних книжок. Наступно подаємо два коротенькі уривки з історичної повісті з часів Хмельниччини під назвою "ОЛЕКСІЙ КОРНІЄНКО", яку написав славний український письменник Андрій Чайківський:

"Коли метушня в хаті стихла, Олексій вдарив по струнах і заспівав, думу про бурю на Чорному морю. — Він її добре вивчив і любив її тому, що він сам теж Олексій попович. Всі слухали захоплені. Челядь зібралася в снігах, поприходили й сусіди, цілий двір заповнився. Було тихо мов у церкві, а в цій тиші лунав дзвінкий голос київського студента. За цєю думою пішла друга й третя. Було й таке, що люде нишком втирали сльози. Такого кобзаря ще тут не було, бо Олексій неабі який співак, і знав орудувати своїм голосом, а до того підібрати на струнах супровід... Із тих струн під його пальцями греміли гноми, ревіло море бурю, чути було мушкетні стріли, стогін ранених і вмираючих. А в його голосі чути було голосіння матері за сином, тихий плач дівчини за козаком, сестри за братом. Олексій показав себе мистцем. Сам захоплювався своїм співом і грою, забув про весь світ, нікого не бачив, хіба ті картини, які в пісні виспівував. Люде слухали мов зачаровані..... Перестав..... Люде стали йому дякувати".

"Олексій розгорнув вітки калини, і став перед дівчиною. Вона підвела очі й перший раз їх погляди стрінулися. Стояли так довшу хвилю, дивлячись на себе, не промовивши слова. За них говорили їх очі. Одне одному дивилося на саме дно молодого серця й запрошувало до себе, бо ні в однім ні в другім любов ще не гостювала. Олексій взяв дівчину за руку. У їхніх серцях ішла важна переміна. Пробудилась перший раз любов, котрої ні одне ні друге досі не знало.

— Катрусь, Катрусь! — кликала мати крізь вікно.

Обоє стрепенулися, мов з довгого солодкого сну прокинулися. Дівчина побігла в хату, а Олексій стояв ще довго на тім самім місці. Потім потер чоло рукою і пішов до дому".

Редакція "КЛИЧА" рекомендує своїм шановним читачам замовляти й купувати всякі книжки в книгарнях, що оголошують у "Кличі".

Union Meat & Grocery

УКРАЇНСЬКА ТОРГОВЛЯ

10345 - 96th Street, Edmonton, Alta.

Телефон 24014

В нас можете набути всякі м'ясні вироби й гростерію.

Ю. ЛАЗАРУК і Т. СТЕЧИШИН,
Власники.

ВСІМ СВОІМ РОБОТОДАВЦЯМ
І ПРИЯТЕЛЯМ

ЖЕЛАЄМО

ВЕСЕЛИХ СВЯТ І ЩАСЛИВОГО
НОВОГО РОКУ

Western Sign and Art Studio

10301 - 98th Street, Edmonton, Alta.

МИХАЙЛО КРИСА, Власник.

Сут або Оверковт

ЗРОБИМО ДО ВАШОЇ МІРИ З НАЙ-
НОВІЩОГО ТОВАРУ ПІСЛЯ НОВОЇ
МОДИ ЗА

\$18.00 І ВГОРУ.

Fashion Tailors

Українська Перворадла Кравецька
Робітня

П. МАЗУРИК, Властитель.

10357 - 97th Street, Edmonton, Alta.

Під Московським Режимом

НОВЕ ПРО ШЕВЧЕНКА

З Української Академії Наук у Києві вийшла вістка, будімо віднайдемо матеріяли Оренбургської твердині, в якій перебував Шевченко. Ці матеріяли відносяться до догволітного побуту Шевченка на за-сланні та його військової служби. Академія будімо довгий час намагалася видістати ті матеріяли, які для історії нашого відродження мають велике значіння, одначе до цього часу большевики вперто твердили, що в військових архівах таких матеріялів немає.

Цікаво буде побачити ті матеріяли окремим випуском.

(Укр. Слово, Париж,
12 серпня, 1934.)

КОСТИР ІЗ 36 ВАГОНІВ УКРАЇНСЬКИХ КНИЖОК

На приказ із Москви спалили на Східних Українських Землях трицятьшість вагонів українських книжок, друкованих за життя Скрипника, мовляв, ці книжки націоналістичні. Тому, що здавалися вони большевикам пригожими для скриплення протимосковських настроїв на СУЗ, книжки знищено без жалю. Забули вже большевики про той галас і бідкання, яке зчинила їхня преса з приводу палення комуністичних брошур у Німеччині.

“Вісті”, 26 липня, 1934).

БАЛІЦЬКИЙ ШЕФОМ ЗАМАСКОВАНОГО ГПУ НА СХІДНЬО-УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ

Як відомо, московська влада переіменувала недавно ГПУ на комісаріят внутрішніх справ СССР. В зв'язку з цим створено такийже комісаріят на окупованих Московщиною Східньо-Українських Землях в Києві. Шефом нового ГПУ іменовано змосковщеного жида Баліцкого. Він був вже 1932 року шефом московського ГПУ на СУЗ, а відтак заступником шефа ГПУ в Москві. Тому, що дотеперішні керівники червоної московської охрани не можуть дати собі ради, прислано туди Баліцкого, як найбільшого знавця катівського ремесла.

“Вісті”, 26 липня, 1934).

Скриньковий оратор: “Я хочу земельної реформи; я хочу домашньої реформи; я хочу наукової реформи; я хочу —”

Нетерпеливий слухач: “Кльороформи!”
— Мегазін Діджест.

Найкраща Модерна Українська Ресторация в Едмонтоні

New Ritz Cafe

10348 - 97th Street, Edmonton, Alta.

ПОЖИВА НАЙКРАЩОЇ ЯКОСТІ Я
УВІЧЛИВА УСЛУГА.

СТ. ВАСИЛЕВСЬКИЙ, Власник.

Всім Своім Клієнтам, Костумерам,
Приятелям і Знакомим

ЖЕЛАЄМО

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
І ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

N. MENDRYK Rooming House

10545 - 100 Street, Edmonton, Alta.

Н. МЕНДРИК, Власник.

ПЕРВОРЯДНА УКРАЇНСЬКА ШЕВ-
СЬКА РОБІТНЯ

O. K. Shoe Shop

10249 - 97th Street, Edmonton, Alta.

Напрява обуви по уміркованих цінах.

За роботу ручимо.

ІВАН ДМИТРИК, Власник.

HOME MEAT MARKET

10342-101 Street

Edmonton, Alberta

СПЕЦІАЛІЗУЄМОСЯ В МАСАРСЬКИХ ВИРОБАХ, А ГОЛОВНІЙ У
ВСЯКОГО РОДА КОВБАС, БОЛОНІВ, САЛЬЦЕСОНІВ І Т. П.

Надходять Різдвяні Свята. Ми спеціально постаралися, щоб Вам
помогти заслати Вашим приятелям відмінний Різдвяний Дарунок, як Ви
минулими роками посідали.

Пишіть до нас на повищу адресу:

З поважанням,

МАРЧИШИН І ВАСИЛИШИН, Власники

1 2 5

**Moderately Priced Rooms
in Edmonton**

Castle Hotel

102nd Street

50c up

Ritz Hotel

97th Street
(Near C.N.R. Depot)

\$1.00 up

G. W. McLean, Proprietor

Журнал "Клич" опирається виключно на передплатах, оголошення і розпродажі
поодиноких чисел його.

Ніхто не допоможе йому, як не допоможе Ви!

Большевицька преса дістає підмогу з Москви, бо вона на услугі її.

Вою українську пресу, що служить українському народові мусить піддержати
український народ.

"Клич" не вимагає від Вас багато, лише передплати й поширення його.

УПРАВА І РОБІТНИКИ

Woodland Dairy Limited

ЖЕЛАЮТЬ

ВСІМ СВОІМ ПОКУПЦЯМ (КОСТУМЕРАМ), ПРОДАВЦЯМ
СМЕТАНІ І УСІМ ПРИЯТЕЛЯМ —

Найширші Сезонові Святочні Желання

І Ширі Побажання

Щасливого Нового Року

Здоровля чи Гроші

ЩОБ БУТИ ЗДОРОВИМИ, ТРЕБА
СТАРАННО ДЕРЖАТИ ЧИСТОТУ.Коли ви ще не маєте водопроводів
ні форнесу, то тяжко втримати чистоту.
І бути здоровими.Тепер дуже таним коштом можете
повкладати водопроводи, газові форнеси
і парові опрівання, коли зайдете до:**Ross Plumbing & Heating Co.**

Н. СПАЧИНСЬКИЙ, Менажер.

10322 - 96th Street, Edmonton, Alta.

Phone 26721

Шифкарти до й зо Старого Краю

НА ВСІ КОРАБЕЛЬНІ ЛІНІЇ ПО НАЙ-
НИЩИХ ЦІНАХВиробляємо афідевіти після нового за-
кону імміграційного для осіб приїжджа-
ючих до Канади, як також заграничні
паспорти, горожанські папери, кон-
тракти й повновасти. Дістаємо Метри-
ки зо Старого Краю.ПРОДАЄМО ШИФКАРТИ НА СПЛА-
ТИ ДЛЯ ЖИНОК І ДІТЕЙ ПРИЇЗДЖА-
ЮЧИХ З КРАЮ.ПЕРЕСІЛКА ГРОШЕЙ ДО СТАРОГО
КРАЮ В ДОЛЯРАХ.По докладні інформації просимо
зголошуватися до:—**W. HAWRYSH**National Immigration & Colonization Co
10275 - 101st Street, Edmonton, Alta.ОГОЛОШУЙТЕ В "КЛИЧ" — ЦИМ ПО-
МОЖЕТЕ СОБІ І ЦЬОМУ ЖУРНАЛОВІ

ВАЖНЕ:

Поручаємо всім своїм Шановним Читачам солідно підтримувати фірми, що оголошують у "Кличі".

При кожній купні, замовленню чи іншим професійним "бізнесі" прохаємо згадати "Клич", цим допоможете йому.

Видавництво "Клича" звертається зо закликом до всіх українських професіоналістів й інших "бізнесменів" у Канаді, щоб оголошували в "Кличі".

ВШАНОВНІ ЧИТАЧІ:

Якщо хочете, щоб цей одинокий цього роду українсько-канадський журнал успішно сповняв свої завдання, допоможіть йому своєю передплатою та приєднуванням більше передплатників.

Всі українські околиці в Канаді, що бажають почути промов із рамени цього журналу, повинні листовно звернутись на адресу "Клича".

Преса є одним із найбільш конечних середників в культурному житті народу.

Преса є одним із найбільш конечних чинників у підвищенню народу на вищий ступень освіти.

Преса є одним із найсильніших засобів в боротьбі за визволення.

Не допустім до того, щоб українська преса була слабша, як преса ворога-большевика, в українській мові.

Кожен нехай сповнить свою частину — у спільноті крється сила.

За всякі недомагання в цьому першому числі "Клича" просимо Шановних Читачів вибачення.

Ред. "КЛИЧА".

Критичний Погляд Всюди Слідить за Вашим Зверхнім Виглядом

Кріза за нами, кріза перед нами. Чи Ви зумієте її побороти? Ощадність й економія для крізи смерть

ПОСЛУХАЙТЕ НАШОЇ ПОРАДИ:

Відсвіжіть ваше убрання та випрасуйте його гарно. Вичистіть плащі та приверніть їм первісний вигляд.

Жінки відновіть свої суконки! Вичистіть й приверніть давню форму своїм капеляхам. Те саме зробіть з вашими рукавицями, краватками

Ми чистимо Ковдри, Карпети, Фотелі (Честерфілдс), фарбуємо убрання на різні кольори. Отже просимо зашліть своє убрання до чищення зараз.

ДЕВ'ЯТЬ ПРИЧИН ЧОМУ Я ДАЮ ВСЮ СВОЮ РОБОТУ ДО EXPERT DYERS:

1. Це є найбільше заведення, що чистить і красить убрання.
2. Це є одно з едмонтонських заведень з дійсною модерною машинерією.
3. Роботу виконують самі експерти.
4. Найкраще машинне заоснащення.
5. Строгий нагляд над усіма подробицями роботи.
6. Високо вишколений кравецький персонал.
7. Точна й певна доставка.
8. Умірковані ціни.
9. Зворотна оплата поштових пересилки після міських ціни.

Expert Dyers & Cleaners, Ltd.

С. І. Головач, Властитель.

10056-105 St. Phone 25252 Edmonton, Alta.